

Lyndon LaRouche: Det britiske Imperium er stadig den civiliserede verdens fjende nr. 1

Jason Ross: Ingen forstår briterne bedre end Lyndon LaRouche. Alt imens Storbritannien ikke længere hersker over havene eller verden med skibe, fly og imperiehære, så inficerer deres måde at tænke på kulturer i hele verden og former den måde, hvorpå folk analyserer og opfatter virkeligheden. Storbritannien udøver også magtfuld kontrol over verdens finanssystem gennem City of London og deres indflydelse over Wall Street. De har haft utrolig succes med at bondefange vore eliter til at være overbevist om, at amerikansk råstyrke med britisk hjerne bør kontrollere verden.

Men, hvor mange flere amerikanske liv skal ofres, og hvor mange flere ofre for unødvendige, geopolitiske krige skal dø og lide i hele verden på vegne af britiske, geopolitiske strategier, før vi udrydder dette barbariske system?

Lad os lytte til LaRouche:

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Uden at tilslutte sig Asiens 'Nye Silkevej', står Trump over for et finanskrak

Leder fra LaRouche PAC, USA, 7. jan., 2018 – Præsident Donald Trumps administration kan ikke miste flere muligheder, hvis den skal udføre den plan,

som det amerikanske folk, først og fremmest, valgte Trump til: At få USA ud af evindelige krige i udlandet og genopbygge og genindustrialisere nationen.

Hvis den store skattelettelse til selskaberne er alt, hvad Trump-administrationens økonomiske politik har at byde på, så står præsidenten og nationen over for et forestående finanskrak og endnu en såkaldt »stor recession«, der er meget værre end den foregående. Den enorme selskabsgæld og aktiemarkedsboble, som allerede i et årti er blevet skabt med gratis penge fra centralbanken, og som nu er omgivet af det, analytikere kalder »alt-boblen« med andre, eksploderende gældskategorier, kan ikke klare den mindste, kommende rentestigning. Skattelettelser for selskaberne vil ikke redde denne boble, men derimod blot i højere tempo pumpe den op, indtil den eksploderer. Storbankskerne på Wall Street og i London kæmper sig ud af denne gæld ved at genforsikre den – samle den i pakker og sælge den videre – vel vidende, at den ikke kan honoreres. Amerikanske bankers sikring af gæld – selskabs-junkgæld, bil- og kreditkortgæld, studentergæld osv. – er vokset med \$1,1 billion, eller 25 %, blot i 2017.

Det Hvide Hus og Kongressen må ganske enkelt trodse Wall Streets gammelkonesnak om Glass/Steagall-loven og genindføre denne lov omgående, for at isolere kommerciel bankpraksis fra denne kasinospekulation, før den eksploderer. Og de må udstede statskredit til ny infrastruktur og et videnskabsprogram som drivkraft for økonomien, og således genopbygge produktivitet og velbetalt, produktiv beskæftigelse.

Men netop heri ligger problemet. Præsidentens møde på Camp David i denne weekend med det Republikanske lederskab, og som angiveligt skulle dreje sig om en 1\$ billion stor infrastrukturplan, ser ikke ud til at fremvise den store diskussion eller det store fremskridt. Desperate tåbeligheder kommer frem – som at omdirigere måske \$2 mia. i annulleret amerikansk hjælp til Pakistan, til byggeri af veje og broer! – hvilket betyder, at Det Hvide Hus absolut ikke har nogen idé om, hvordan et investerings- og anlægsbudget til infrastruktur kan skabes eller finansieres. Selv hjælpen til genopbygning efter katastroferne i de stater og områder, der er hærget af orkanerne – og som omfatter afgørende infrastruktur til elektricitet og storm-kontrol – er blevet forsinket uden nogen som helst handling i næsten tre måneder.

Og dog vil guvernøren for Vest Virginia, når han på onsdag holder sin tale om Statens Tilstand, bygge på en langfristet forpligtelse på \$80 mia., som han har, fra et kinesisk selskab, støttet af en statsejet bank i Kina. Guvernøren af Maryland, der nu gennemfører forundersøgelser til en maglev-linje (svævetog) fra Baltimore til Washington, har en \$5 mia. stor forpligtelse fra Japan. Er der tale om en mystisk hemmelighed?

Nej, der er snarere tale om en invitation fra Kina, der virkelig er win-win, til USA om at tilslutte sig Bælte & Vej Initiativet for storslåede infrastrukturprojekter; og en voksende »konkurrence« fra Japan for at bruge sine store kapaciteter for infrastrukturteknologi i og for andre lande, i nogle tilfælde sammen med Kina. Og Rusland og Sydkorea gør det samme med byggeri af avancerede kernekraftreaktorer.

Og der er ligeledes tale om USA's første finansminister, Alexander Hamiltons metode til kreditskabelse til ny infrastruktur og teknologier til varefremstilling, som er forklaret af Lyndon LaRouche i det 21. århundredes form. Både Kina og Japan anvender disse metoder til statslig kreditskabelse. Tilbuddet om at tilslutte sig Bælte & Vej Initiativet er der, givet af præsident Trumps gode ven, Kinas præsident Xi. Dette forklares fuldt ud i *Amerikas fremtid på den Nye Silkevej*, som er brochuren om LaRouches »Fire Økonomiske Love«, der uddeles til hele Kongressen.

Den amerikanske præsidents 'Tale om nationens tilstand' den 30. jan. bliver sidste chance for, at denne win-win-strategi skal komme fra administrationen; og Kongressen må under alle omstændigheder tage dette spørgsmål op og vedtage det som lov. Uden dette, og uden Glass-Steagall, vil vi se den gigantiske Wall Street gældsboble og »finansieringsteknikker« blive pumpet op i endnu mange uger og måneder, indtil den brister ned over den amerikanske økonomi.

Foto: Præsident Donald J. Trump vandrer hen ad Det Hvide Hus' vestlige kolonnade / 3. jan., 2018.

POLITISK ORIENTERING den 27. december 2017:

Vil Trumps tale til nationen 30. januar 2018 indlede en ny æra?

Video:

Lyd:

Britiske aktiver kræver krig for at stoppe Trump-samarbejde med Rusland og Kina

Leder fra LaRouche PAC, USA, 20. dec., 2017 – Forsiden af Newsweeks julenummer er en gjaldrende overskrift, over et billede af Vladimir Putin, og som proklamerer: »Putin forbereder sig til Tredje Verdenskrig«, efterfulgt af »Ja, det varsler ballade«. Tysklands *Bildzeitung* har i dag en lignende fantasi og rapporterer om to unavngivne NATO-folks vurdering af den nyligt afsluttede Zapad 2017-militærøvelse, som Rusland og Belarus har gennemført, som en øvelse af et totalt mobiliseret, russisk angreb på Europa, med 100.000 tropper (der var faktisk tale om en størrelsesorden på 10-20.000), der først skulle besætte de tre baltiske lande og fra luften angribe nøgleinfrastruktur i Tyskland, Sverige og Finland og affyre Iskander-missiler ind i Polen fra Kaliningrad. National Public Radio, finansieret af den amerikanske regering, lavede i dag et interview med den russiske dissident Garry Kasparov, der himlede op om Putin som en diktator uden opbakning fra sin befolkning, og som roste Obamas chef for National Intelligence, James Clapper, for i denne uge at sige, at Putin »ved, hvordan man manøvrerer et aktiv, og det er, hvad han gør med præsidenten«. (Var der nogen, der sagde indblanding i et udenlandsk valg?)

Psykotisk? Paranoidt? Det, der står klart, er, at briterne og deres aktiver i USA og Europa er hysteriske over præsident Trumps fortsatte bestræbelse på at etablere venskaber med Rusland og Kina. For at stoppe ham, træffer de nu forholdsregler for at forberede befolkningerne i Amerika og Europa til krig med Rusland, en krig, der meget vel kunne betyde afslutningen af civilisation, som vi kender den. Det er hele formålet med det igangværende kupforsøg imod præsident Trump fra forrædere, der arbejder på vegne af britisk efterretning gennem Muellers »Russiagate«-heksejagt.

Både russiske og kinesiske regeringsfolk reagerede meget skarpt på den Nationale Sikkerhedsstrategi, som blev offentliggjort af Det Hvide Hus i mandags, og som var udarbejdet af nationale sikkerhedsrådgiver H.R. McMaster og hans team. Talsmand for den russiske præsident, Dmitry Peskov, kaldte det et »imperiedokument«, der hævder, at enhver økonomisk eller militær styrke, som Rusland og/eller Kina viser, er en direkte trussel mod USA. Dokumentets påstand om, at Ruslands eller Kinas fremgang »krænker verdensordenen«, sagde Peskov, »fortolkes selvsagt som en unipolær verden, der er reduceret til udelukkende at

være i Amerikas interesse og tjene Amerikas behov«. Talsmand for Kinas Udenrigsministerium, Hua Chunying, sagde, med reference til sikkerhedsdokumentet, at »de udviklingsmæssige præstationer, som Kina har opnået, anerkendes universelt, og det er nytteløst at forsøge at forvrænge kendsgerningerne på vegne af nogen eller af noget land.«

Det var Trump selv, der talte om udgivelsen af den årlige Nationale Sikkerhedsstrategi, snarere end den sædvanlige praksis, hvor det er den nationale sikkerhedsrådgiver, der leder udarbejdelsen af strategien, som introducerer den til pressen. I sin tale afviste Trump at beskrive hverken Kina eller Rusland som fjender eller modstandere (som selve rapporten gør), men blot som konkurrerende »rivaler«, og at han i stedet ville »forsøge at opbygge et godt partnerskab med dem, og andre lande, men på en måde, der altid beskytter vores nationale interesse«. Blot i løbet af den seneste uge har Trump ført to, betydelige telefonsamtaler med Putin, og, som *EIR* (stort set alene) har rapporteret, så foretog Trump i sidste måned et besøg til Kina, der dannede et nært venskab med Xi Jinping og en voksende, økonomisk forbindelse med Kina og dets Bælte & Vej Initiativ.

Men, som Helga Zepp-LaRouche i dag insisterede, så må Trump gives tilstrækkelig styrke til at gå videre end til »konkurrence«, hinsides det geopolitiske standpunkt, som holder vestlige ledere fanget i nulsums- og vinder-kontra-taber-mentaliteten. Han må gives midlerne til at forstå det Nye Paradigme, der nu spreder sig i hele verden, og som drives frem af Kinas Nye Silkevej, baseret på et win-win syn på internationale relationer og et koncept for menneskehedens fælles mål. Dette er konceptet, som Lyndon og Helga LaRouche skabte efter Sovjetunionens fald, for, én gang for alle, at gøre en ende på imperieopdelingen af verden i krigsførende fraktioner. Lyndon LaRouches igennem halvtreds år kreative forslag om en ny, økonomisk verdensorden, der berører alle hjørner af planeten, er nu ved at blive til virkelighed gennem Bælte & Vej. USA og Europa klamrer sig stædigt til den bankerotte, gamle orden, til myten om det »frie marked«, som Det britiske Imperium nu igennem snart 300 år har faldbudt til verden – på trods af den kendsgerning, at selve den Amerikanske Revolution grundigt besejrede denne imperieorganisation og etablerede et nyt system, baseret på kredit til skabelse af en produktiv fremtid, snarere end på et penge- og gældsdiktatur.

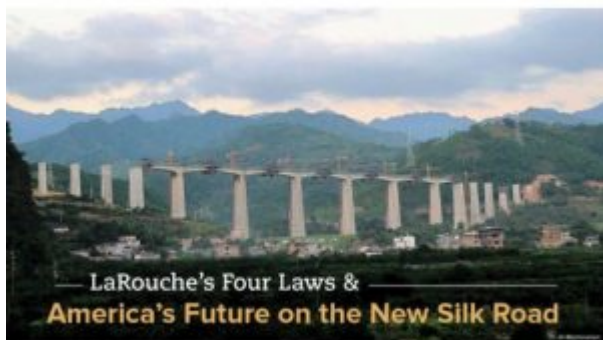
Der er ingen tid at spille med at omvende Vesten tilbage til dette Amerikanske System, som blev udtænkt af Alexander Hamilton og promoveret af Lyndon LaRouche. Forslaget til en skattelovgivning, der i dag blev vedtaget af Kongressen, skaber ny gæld til halvanden billion dollar, men pumper ganske enkelt disse penge ind i økonomien uden nogen direktiver, og hvor de vil fortsætte med at nære

spekulation snarere end at udvide realøkonomien, på samme måde, som den Kvantitative Lempelses pengetrykning har gjort i løbet af de forgangne ti år. Hvis denne samme kredit blev udstedt under et Amerikansk System for dirigeret kreditudvidelse, kunne USA's økonomi på relativt kort tid blive transformeret. Dette er essensen af LaRouches Fire Love, som det forklares i den nye pamflet, som LaRouche PAC har udgivet i denne uge: »LaRouches Fire Love & Amerikas fremtid på den Nye Silkevej« ([udlagt på LaRouche PAC's webside](#)).^[1] Befolkningen er vred og søger direktion. Denne pamflet, sammen med LaRouche PAC's dossier, der afslører Muellers kupforsøg, udgør midlerne til at give denne direktion og give præsident Trump de midler, han behøver, for at lykkes med sit erklærede mål – at gøre Amerika stort igen.

Foto: December 22, 2017 Cover of Newsweek Magazine (Fair Use)

^[1] Se [Brochuren med dansk introduktion](#)

og video, ['En Ny Æra for USA: LaRouches Fire Love'](#);

fuldt dansk udskrift.

[Udsigten til nye økonomiske bånd mellem Kina og USA i en 'Ny Æra' får London-slænget til at gå amok](#)

Leder fra LaRouche PAC, USA, 6. nov., 2017 – Ved afslutningen af præsident Trumps besøg til Japan i dag – det første af de i alt fem nationer, han skal besøge på sin Asien-rejse – er der lækket nogle oplysninger om noget af det økonomiske indhold, der forventes drøftet på Trumps møde på torsdag med den kinesiske præsident Xi Jinping; og den blotte udsigt til dette er bandlyst i London/Wall Street-aksen, der er fast besluttet på at beholde sit mislykkede, monetaristiske system for udplyndring, geopolitik og krig, koste, hvad det vil.

Efter besøget til Sydkorea i morgen og aktiviteter i Kina onsdag, vil Trump og Xi mødes den 9. november i Beijings Folkets Store Hal, hvor, siges det, man vil annoncere, at den uafhængige, kinesiske rigdomsfond, China Investment Corp. (CIC) vil indgå i en enhed med Goldman Sachs, med kinesisk finansiering af investeringer i amerikansk, fysisk økonomi som formål. Dette blev, uden kildeangivelse, rapporteret i dagens *Wall Street Journal* (der ellers har brokket sig og jamret over, at Kina ikke åbnede tilstrækkeligt op for Wall Streets indtræden).

Man forventer annoncering af andre hensigtserklæringer for kinesisk-amerikanske erhvervsrelationer, for aftaler om energi, landbrug, transport, osv. Handelsminister Wilbur Ross er på vej til Kina med en delegation af ledere fra 29 amerikanske firmaer.

Der har været ubekræftede forlydender om en investering på omkring \$5 mia. til CIC-Goldman Sachs-projektet. Men målene for investeringerne siges at omfatte højteknologisk varefremstilling, jernbaner, hovedveje og lignende kategorier, der falder uden for området for fast ejendom. Mulighederne i USA inden for disse områder er enorme, i betragtning af det desperate behov for byggeri af infrastruktur i katastrofeområderne, der har været ramt af orkaner og brande, samt i afgørende zoner med forfalden infrastruktur i hele landet, såsom New York/New Jerseys transportsystem og de aldrende sluser og dæmninger på De Store Søer og floderne, osv.

Det, der er nødvendigt på den amerikanske side, ud over en »kick-start«-enhed som eksemplificeret med CIC-Goldman-initiativet, er en nationalbank, der tjener nationen, og som kan modtage og dirigere enorme mængder af investeringer og kreditter inden for rammerne af et banksystem, der er reorganiseret efter Glass/Steagall-lovens principper. Kinesiske investeringer, inklusive konvertering af beholdninger i eksisterende, amerikansk statsgæld til i stedet at ligge til grund for gæld, der er infrastrukturrelateret, er mere end velkomne.

Det, der i denne uge står på spil i Beijing, er konceptet for »Kinesisk-amerikanske bånd i en Ny Æra«, rapporterede *Xinhua* i dag med reference til præsident Xis fremlæggelse af en Ny Æra på det nyligt afsluttede, KKP's 19. Nationalkongres. *Xinhua* bemærker, at »de kinesisk-amerikanske bånd er afgørende for en ny type af internationale relationer og for fællesskabet for menneskehedens fælles fremtid. Siden Trump blev indsat i embedet, har de to ledere bevaret en tæt kontakt, inklusive personlige møder, telefonsamtaler og meddelelser til hinanden ... [Denne uges] møde er af stor betydning for de kinesisk-amerikanske relationer og for fred, stabilitet og fremgang i det asiatiske Stillehavsområde, og i verden«.

Denne favorable sammenhæng forklarer timingen for udløsningen af et vildt Russiagate-angreb mod Wilbur Ross, lederen af den amerikanske erhvervsdelegation, der skal slutte sig til Trump i Kina. Operationen mod Ross har en klassisk, britisk *modus operandi* for beskidte tricks. I løbet af den forgangne weekend, kom der anklager ud i britiske og tyske medier om, at Ross har hemmelige, belastende, russiske forretningsforbindelser, baseret på data i optegnelser, der for nylig er dukket op, ved navn »Paradis-papirerne«. Det er en

gentagelse af hit-operationen fra 2015, »Panama-papirerne«, som blev lanceret imod bestemte personer. I dag er denne smædekampagne i alle de amerikanske medier, med britiske »eksperter«, såsom Londonavisen *Guardians* Jon Swaine, der er gæst på National Public Radio. Dagens hovedoverskrift i *Washington Post* lyder, »Lækkede filer forbinder USA's handelsminister til Putin-allierede«. Ross fordømte angrebet som »fuldstændig forkert«, da han i går talte med CNBC, aftenen før sin afrejse til Kina.

Kendsgerningen er den, at muligheden for bevægelser mod en »Ny Æra«, fra Trumps dage, 8.-10. nov., i Kina, er i live og har det godt. Han vil dernæst mødes med den russiske præsident Vladimir Putin i forbindelse med APEC-topmødet i Vietnam, og med den indiske premierminister Narendra Modi på sidelinjerne af ASEAN/Østasiatisk topmøde i Filippinerne.

Foto: Præsident Donald J. Trump og frue Melania Trump besøger Japan. 6. nov., 2017. (Official White House Photo by Shealah Craighead)

[Trumps udfordring i Asien er hans økonomi derhjemme; Kinas Bælte & Vej tilbyder vejen til en løsning](#)

Sidste nyt: 5. nov., 2017: Et forsøg på at køre præsident Donald Trumps forestående møder med Kinas præsident Xi, Ruslands præsident Putin og andre ledere, af sporet, blev søndag lanceret i tyske og britiske medier. Disse medier rapporterer, at handelsminister Wilbur Ross, der ledsager præsidenten til Asien, er under russisk indflydelse, baseret på en indirekte investering i et shippingfirma på Marshall-øerne. Den underliggende rapport er tydeligvis blevet udarbejdet forud for rejsen og er udkommet fra International Consortium of Investigative Journalists.

Leder fra LaRouche PAC, USA, 5. nov., 2017 – Præsident Donald Trump blev den 4. nov. hårdt presset af interviewer fra Fox News, Laura Ingraham, om krav om strategisk adgang til Kinas finansielle markeder, store handelskoncessioner, bekendelser om at »stjæle intellektuel ejendom«, og så videre, og så videre, når han skal mødes med Kinas præsident Xi Jinping. Det skal især bemærkes, at Trump

svarede, at han *ikke* tog til Asien for at stille disse krav, fordi hans store interesse ligger i at løse atomvåbenkrisen omkring Nordkorea, og fordi han har en særdeles god arbejdsrelation med præsident Xi.

I nattens løb den 4. nov., mens han fløj fra Hawaii til Japan, bekræftede præsident Trump, at han skal have et tredje møde med den russiske præsident Putin i forbindelse med APEC-topmødet i Da Nang, Vietnam.

Præcis, som han har gjort, siden før han blev valgt, trodser Trump atter Londons og Wall Streets politik med hensyn til Kina og Rusland, og det er grunden til, at disse kræfter fortsat indsætter den juridiske morder, Robert Mueller, og britisk efterretning, til at forsøge at tvinge præsidenten ud af embedet.

Tidligere chef for Goldman Sachs og tidligere finansminister Hank Paulson repræsenterede Wall Street og City of London i en kronik i *Washington Post* søndag, hvor han krævede, at, med Xi, »burde Trump være strategisk og insisterende mht. at forsvare Amerikas industrier i fremtiden, i særdeleshed inden for finansielle tjenesteydelser«, og burde insistere på, at Kinas finansmarkeder åbner op for investeringsbank-/hedgefund-modellen. Samme dag udløste Londonavisen *Times* et langt angreb på Putin og Trump, og som hævdede, at det »endelig står fuldstændig klart«, at både Brexit og valget af Trump var indbydes forbundne resultater af den samme, onde indflydelse fra »Putins venner«. (Dette er utvivlsomt også kilden til de transatlantiske økonomiers 10 år lange stagnation!)

Trump's afgørende opposition mod disse 'Rumleskaft-lignende' imperietiltag betyder, at der er et enormt potentiale for »win-win«-samarbejde som resultat af denne Asien-rejse.

Men den virkelige udfordring for Trump er at forstå, hvor stort, behovet for USA's økonomi – for slet ikke at tale om Europas – er for fordelene ved at tilslutte sig Kinas Bælte & Vej Initiativ, og for at forfølge et nyt paradigme for gensidigt fordelagtige, nye infrastrukturprojekter og videnskabelige gennembrud.

Trump tog til Asien, mens han pralede med USA's aktiemarkeder og »2 million nye jobs«; men Amerikas arbejderes reelle lønninger falder fortsat, 90 % af disse jobs er ikke produktive; og den amerikanske arbejdsstyrke holdes i en nedgangstilstand pga. den eksploderende epidemi af narko- og alkoholafhængighed, affødt af afindustrialiseringen.

Og, i kølvandet på de mange katastrofer med orkaner og brande, fremkommer der nu

krav om omgående byggeri af ny infrastruktur til beskyttelse af befolkningen, og som løber op i hundreder af milliarder af dollar i investeringer, der er nødvendige *nu*. Dette er, bortset fra at være nødvendigt for at redde liv og bevare økonomisk produktivitet, det enkeltstående område, hvorfra produktiv, vellønnet beskæftigelse vil komme.

Dette var Trumps valgsignatur, som hidtil ikke er blevet initieret. Den eneste, nye infrastruktur, der foreløbig er blevet lanceret i de orkanramte områder i USA, er en ny kystpipeline i Texas, som finansieres af PowerChina. Linjerne af økonomisk innovation, som Wall Street hævder, Trump må tvinge ned i halsen på Kina, bliver allerede hurtigst forfulgt i Kina, takket være præsident Xi.

Den enkeltstående vej til det, Trump førte kampagne for, er igennem en genindførelse af Glass/Steagall og en nationalbank efter Hamiltons principper således, som det er skitseret af *EIR's* stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, og gennem at USA tilslutter sig »Bælte & Vej«-politikken.

Dette er værd at kæmpe for; det inkluderer at lukke Muellers heksejagt ned sådan, som medlemmer af USA's Kongres er begyndt at kræve.

Foto: Præsident Donald J. Trump holder tale på Yokota Flybase, Japan, 5. nov., 2017. (Official White House Photo by Shealah Craighead)

Kinas Kommunistiske Partis Nationalkongres åbner onsdag, og dernæst rejser Trump til Kina; Det Nye Paradigme er muligt og presserende nødvendigt

Leder fra LaRouche PAC, USA, 17. okt., 2017 – Der er gået fem år, siden Xi Jinping blev partiformand og præsident for Kina under Kinas Kommunistiske Partis sidste Nationalkongres i 2012. Den transformation, der, som et resultat af Bælte & Vej Initiativet har fundet sted i dette korte tidsrum, ikke alene internt i Kina, men også internationalt, er verdenshistorisk og betagende. Det Nye Paradigme, som Lyndon og Helga LaRouche har foreslået i løbet af de seneste

halvtreds år – for en verden fri af krig, og fri af fattigdom, hvor alle borgere i verden kan deltage i skabelsen af hans eller hendes egen, og hele menneskeheden, fremtid – dette Nye Paradigme opleves nu i Kina og bliver spredt til hele verden gennem den Nye Silkevej.

Tuo Zhen, talsmand for Kinas Kommunistiske Parti, sagde på en pressekonference i dag, at Bælte & Vej Initiativet nu er blevet inkorporeret i flere FN-dokumenter, at, »mellem 2013 og 2016, har kinesiske selskaber investeret omkring \$560 mia. i udlandet, betalt over \$100 mia. i forskellige former for skat til værtslandene, og skabt millioner af jobs for lokalsamfundene«. Han sagde, at investeringerne har været med til, at modtagerlandene har kunnet »transformere deres resurser og arbejdskraft til fordel for udvikling«, og at »Kina har udviklet partnerskaber af forskellig art med omkring 100 lande, regioner og regionale organisationer. Kinas venskabskreds udvides dag for dag«.

Præsident Trump anser sig selv for at tilhøre denne voksende venskabskreds, men det haster med, at han benytter chancen med sit besøg i Kina om to uger til fuldt og helt at integrere USA's økonomi i Bælte & Vej, både for, at amerikansk industri kan deltage i og drage fordel af de massive udviklingsprojekter i hele verden, og ligeledes for, at Kinas enorme beholdning af amerikanske statsobligationer kan få lov til at deltage som kredit til genopbygning af den tidligere amerikanske, industrielle og videnskabelige storhed. LaRouches begreb om en nationalbank til udvikling, efter Hamiltons principper, og som er én af LaRouches Fire Love, er blevet entusiastisk modtaget af ledende kinesiske og japanske økonomer under diskussioner med EIR, som et middel til at anbringe deres enorme reserver af amerikanske statsobligationer i nyttige, produktive investeringer, og som atter vil gøre USA til en partner i global udvikling, som det var i FDR's og JFK's æra.

Londons og Wall Streets herrer, der forsøger at bevare deres bankerotte derivatbeholdninger, er desperate for at standse præsident Trump i at tilslutte sig det Nye Paradigme. I løbet af de seneste dage har BBC, City of Londons *The Economist*, *Wall Street Journal* og *Washington Post* alle publiceret vilde udfald mod Xi Jinping (den nye Mao, diktatoren, den nye Stalin, storinkvisitoren, osv.), med det formål at forgifte præsidentens besøg i Kina. Ligesom med Russiagate-hysteriet fra samme kilde, lader det amerikanske folk sig ikke længere så let snyde.

Under en konferencsamtale med sine medarbejdere i dag sagde Helga Zepp-LaRouche, mht. dette svangre øjeblik i historien:

»Vi bryder igennem på mange niveauer. Det er måske ikke det store, bragende

gennembrud, men jeg ser fremskridt på mange niveauer mht., at folk anerkender vores autoritet for at have udviklet denne vision og er villige til at konfrontere mere seriøse ideer, og især, at folk forstår, at Lyndon LaRouche var den, der forudsagde alle disse ting, med begyndelse i hans erkendelse fra 1971 af, hvad det betød, at Nixon fjernede Bretton Woods-systemet, og især, at han praktisk talt var den eneste, der identificerede, at Sovjetunionen ikke ville overleve sine politikker i 1984, hans forudsigelse i 1988 om den tyske genforening, og hans forudsigelse fra 2007 om sammenbruddet af det globale finanssystem. Jeg mener, at folk virkelig må hævde vores autoritet mht., hvem, vi er, mht. at fremlægge Lys økonomiske teori og tanker. Jeg tror, folk nu er bedre i stand til at konfrontere disse mere dybtgående begreber, som er associerede til Lys evne til at foretage denne form for korrekte analyser.

Så jeg er forhåbningsfuld mht., at vi kan vinde denne kamp på kort sigt. Vi bør være passende glade og motiverede for at overbevise folk om at komme med på vognen og tilslutte sig en helt ny æra i civilisationen; for på en eller anden måde at appellere til folks forestillingsevne – med klassisk musik, en verden uden fattigdom, en verden, der er forenet omkring ideen om én menneskehed. Jeg mener, vi kan få budskabet ud og få folk med om bord i stort tal.«

Foto: Xi Jinping aflægger rapport til Kinas Kommunistiske Partis (KKP) 19. Nationalkongres på vegne af KKP's 18. Centralkomite i Folkets Store Hal i Beijing, Kinas hovedstad, 18. okt., 2017. (Xinhua/Lan Hongguang)

[Trump: Puerto Ricos gæld til Wall Street er udslettet! Nu må vi have det Nye Silkevejs-paradigme med kredit og opbygning](#)

Leder fra LaRouche PAC, USA, 4. okt., 2017 – Præsident Donald Trump udtalte den 3. okt., mod slutningen af sit besøg i Puerto Rico, det, der forekommer at være den indlysende sandhed om situationen: Ødelæggelse har udslettet Puerto Ricos statsgæld på anslået \$72 mia., sammen med hele øens infrastrukturfundament; øens økonomi må genopbygges for folket. Wall Street er gået amok; Præsidentens

fremlæggelse af virkeligheden har stillet spørgsmålstejn ved Wall Street-systemet. [LaRouche-handleplanen](#), der blev udgivet den 31. aug. efter orkanen Harvey først gik i land, omfattende Glass-Steagall, kreditskabelse og økonomisk genopbygning, må vedtages.

Trump talte i et interview med Geraldo Rivera, der blev vist på Fox News' Hannity-show i går aftes, hvor han sagde:

»Vi må se på hele deres gældsstruktur. De skylder jo en masse penge til jeres venner på Wall Street. Og vi må udslette denne gæld ... sige farvel til den. Jeg ved ikke, om det er Goldman Sachs, men hvem så siden, det er, så kan I vinke farvel til det. Vi må gøre noget ved det. Gælden på øen var massiv ... Vi vil hjælpe dette folk.«

Dernæst tilføjede præsidenten:

»Vi vil få gang i elektriciteten igen. Det blev jo fuldstændigt udslettet. Det var ikke bare et par elmastere, der røg. Det var elværker. Det var en masse kostbart udstyr, men det var udstyr i en dårlig tilstand. Men vi vil sætte det i god stand.«

Wall Street begyndte omgående at skræppe op. Til en start begyndte Mick Mulvaney, kontoret for management og budget, at udtale sig og forsøge at neddæmpe, hvad Trump havde sagt. Mulvaney sagde til CNN: »Jeg ville ikke tage det helt bogstaveligt ...« *New York Times* var de første til at udgive det store spørgsmål i sin overskrift her til morgen, »Trump lover at udslette Puerto Ricos gæld, kan han gøre det?« Dernæst udgav *Times* version nummer to, »Det Hvide Hus nedgearer Trumps løfte om at rydde Puerto Ricos gæld«.

Men, sandheden er sandheden. Det er ikke alene hele Puerto Ricos økonomi, der er blevet ødelagt, men der er også henved 90 millioner mennesker, der – i en større eller mindre grad – lider under katastrofer i hele det mellemste breddegradsbælte tværs over de amerikanske lande, fra jordskælv i Mexico ved Stillehavet og til orkanbæltet, der strækker sig til de caribiske Leeward Islands (del af de Små Antiller), og med Golfstaterne ind imellem. I Puerto Rico er den første rednings- og nødhjælpsfase stadig i gang. Militære og civile teams arbejder maksimalt og blev i går lykønsket af Trump. Ting, der aldrig før er udført, udføres nu for at overvinde krisen, som f.eks. den øverstbefalende for Hærens Ingeniørkorps, der rapporterede, at de forsøger sig med nedkastning fra luften for at stabilisere den skadede overløbskant på Guajataca-dæmningen – en 100 år gammel jordstruktur, der er i fare.

Den sluttelige genopbygningsfase for Puerto Rico, samt den sluttelige stabiliseringsfase af responsen til katastrofen, kan ikke blot være en ekstrapolering af disse redningsoperationer. Man kan ikke køre en økonomi på dieselgeneratorer og flaskevand. Øen har brug for et jernbanenet, det første nogensinde. (Øen har hidtil kun haft en 10,7 mil (ca. 17 km) lang bybane). Kernekraftværker, de første nogensinde. Og opfyldelsen af den sydlige kystby Ponces plan om at blive »Porten til de amerikanske lande« på den globale Maritime Silkevej.

Nødvendigheden af at blive en del af Bælte & Vej Initiativet er klar. Se f.eks. på det, der nu finder sted i Haiti – lige i centrum af de amerikanske kontinenters orkan- og jordskælvszone. Kina og borgmesteren for Port-au-Prince har annonceret et multimilliarddollar-program for genopbygning af byen og dens opland, inklusive forsvarsværker mod storm, el- og vandforsyning, sikre boliger, og det hele på et nyt, produktivt niveau. Se på kontrasten til den måde, hvorpå Obama-administrationen, på vegne af Wall Street, blankt afviste forslaget om at bruge en »ingeniørkorps-fremgangsmåde« for at redde og genopbygge Haiti efter det forfærdelige jordskælv i 2010, med efterfølgende sygdom og lidelse i de forgange syv år.

Vi kan nu – efter Trumps udtalelser – forvente en optrapning af de i forvejen skandaløse angreb mod ham. Husk, hvad der ramte Bill Clinton, efter han i 1998 sagde, at verden havde brug for »en ny finansarkitektur«. Inden for tre måneder gik sagen om hans afsættelse i gang. Disse angrebs stamtavle er den samme – det døende, britiske, monetaristiske system, som det fremlægges i det nye [EIR-dossier, »Bob Mueller er en umoralsk, juridisk morder: Han vil gøre sit job, hvis I giver ham lov«](#), en rapport, der endelig kan bringe hele den fjendtlige operation til fald.

Vi er stolte over at annoncere, at, i denne situation, der nu er under udvikling, indvier vi, torsdag, den 5. okt. kl. 12 EDT (kl. 18 CET, dansk tid), et nyt, internationalt webcast (på engelsk) med Schiller Instituttets stifter og forkvinde, [Helga Zepp-LaRouche, om den »Nye Silkevejsånd«](#).

(Webcastet kommer her:

<http://newparadigm.schillerinstitute.com/blog/2017/10/04/new-schiller-institute-webcast/>)

Foto: Præsident Donald Trump trykker hånd med kaptajn David Guluzian, øverstbefalende officer for amfibiefartøjet USS Kearsarge under et besøg på skibet for at diskutere de igangværende operationer i Puerto Rico og de amerikanske Jomfruøer. 3. sept., 2017. (US Navy)

Kina forpligter sig til storstilede infrastrukturprojekter i Filippinerne

3. okt., 2017 – En delegation af regeringsministre fra Filippinerne var i Kina i sidste uge, hvor deres kinesiske modparter indgik en forpligtelse til at finansiere flere storstilede infrastrukturprojekter og aftalte at optrappe planlægningen af første og anden fase af projekter i hele landet. Deres målsætning er at blive færdig med forhandlingerne inden starten af det 31. ASEAN-topmøde, der i år holdes i Filippinerne fra 10.-14. nov., og som vil se deltagelse af den kinesiske premierminister Li Keqiang.

Byggeriet af to store broer i Manila er planlagt til at gå i gang i november. Kinas handelsminister Zhing Shang bad den filippinske finansminister Carlos Dominguez, der ledede delegationen, om at prioritere 8 af de 12 projekter på præsident Rodrigo Duterte's liste over første fase. Disse projekter omfatter, ud over de to broer i Manila, et stort vandmanagement- og dæmningsprojekt, de skal forsyne Manila med vand; en plan om kunstvanding ud fra Chicofloden i den nordlige del af Filippinerne's største ø, Luzon, og som har været på tegnebordet i over 40 år; en hævet motortrafikvej i Davao City på Mindanao; en industripark; to narko-rehabiliteringscentre; broer, der forbinder flere øer i øgruppen Visayas, der ligger mellem Luzon og Mindanao; et landbrugsteknisk center; og genopbygning af Marawi, byen på Mindanao, der blev besat af ISIS-relaterede terrorister i maj måned, og hvor der stadig foregår kampe. Mange af disse projekter har ligget på tegnebordet i årtier, med løfter fra Verdensbanken og andre, som aldrig materialiserede sig.

Dominguez sagde til kineserne: »Vi anerkender og påskønner det fortsatte engagement mellem vore regeringer om at sætte tempoet i vejret for forberedelserne til de udgiftstunge infrastrukturprojekter. Begge regeringer gennemfører bestræbelser for at strømline og fremme godkendelsesprocessen for disse flagskibsprojekter.«

Zhong tilskyndede Filippinerne til at trække på andre kilder til finansiering, inklusive Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og Kinas Silkevejsfond, såvel som også Asiatisk Udviklingsfond. AIIB har for nylig aftalt at medfinansiere et projekt til oversvømmelseskontrol i Manila, sammen med Verdensbanken og regeringen.

Foto: Filippinernes præsident Rodrigo Duterte og Kinas præsident Xi Jinping. (Arkivfoto). Kina har bedt Filippinerne prioritere 8 af 12 store projekter på deres liste over første fase af et storstilet infrastrukturprogram, af hvilke mange har ligget på tegnebordet i årtier, og som nu får investeringslån fra AIIB og ADB, o.a.

En sejr over den nuværende uvidenhed er en sejr over had.

Af Helga Zepp-LaRouche

Fra LaRouche PAC Manhattan Project Borgermøde i New York City, 30. sept., 2017.

Nu har Kina udviklet en ny model for udenrigspolitik, og det er virkelig vigtigt, at amerikanere bliver bekendt med den; for det er ikke sådan, at Kina er ved at tage over, sådan, som Bannon siger. At Kina på en eller anden måde truer med at tage USA's position. Nogle af jer husker måske, at der for et par måneder siden var et møde i New York, hvor den kinesiske ambassadør i Washington, Cui Tiankai, grundlæggende set fremlagde en præsentation, hvor han sagde, at der var 16 eksempler i historien, hvor et land ville overgå den magt, som frem til dette punkt havde været den dominerende. At det i 12 tilfælde førte til krig; og at, i 4 tilfælde overtog den fremvoksende magt simpelt hen den gamle dominerende magt. Ambassadør Cui sagde, at Kina hverken vil have de 12 tilfælde, hvor der blev krig, og ikke ville gentage disse eksempler; og heller ikke ville have de andre 4, for det, Kina tilbyder, er en helt ny model for relationer staterne imellem. Dette vil jeg gerne gennemgå, for jeg mener, det er absolut afgørende. Kina foreslår en ny model for stormagter, baseret på den absolutte respekt for de andre staters suverænitet, princippet om ikke-indblanding, princippet om accept af en anden samfundsmodel og et win-win-samarbejde mellem de to. Dette er selvfølgelig, hvad forholdet mellem USA og Kina bør blive til. Dernæst er et andet aspekt af denne nye, kinesiske model, en ny relation til Kinas naboer. Dette er allerede i kraft med ASEAN-landene, med Shanghai Samarbejdsorganisationen; det er i kraft i det Sydkinesiske Hav, hvor lande, der er naboer, indser fordelene ved gensidigt økonomisk samarbejde snarere end geopolitisk konfrontation.

Et tredje aspekt, som i et aspekt er det vigtigste, er, at Kina har udviklet en helt ny model for relationer med udviklingslandene. Dette er mest synligt i

Afrika. Det, Bælte & Vej Initiativet, den Nye Silkevej, har gjort på fire år, siden Xi Jinping annoncerede det, har ikke alene ført til historiens største infrastrukturprogram, hvor folk blot diskuterer, om det nu er 12 gange eller 20 gange så stort som Marshallplanen i genopbygningen (i Europa) efter Anden Verdenskrig. Det er et åbent spørgsmål; det er det gode. Det har fuldstændig forandret karakteren af det afrikanske kontinent, fordi kineserne har bygget jernbaner fra Djibouti til Addis Abeba; de bygger nu jernbaner fra Kenya og Mozambique hele vejen til Rwanda. De har bygget mange industriparke, vandkraftværker, systemer til kunstig vanding; og nu planlægger de at gennemføre det største infrastrukturprojekt nogensinde – Transaqua-projektet – der med sikkerhed ville transformere hele det afrikanske kontinent.

Dette er en ny model for relationer, og den er ikke baseret på geopolitik. Den har ideen om en alliance mellem fuldstændigt suveræne nationalstater; det er faktisk, hvad John Quincy Adams havde foreslået, da han var præsident for USA.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Einstein havde ret: En tåbe er den, der bliver ved at gentage sine fejl! **Af Helga Zepp-LaRouche**

Nødvendigheden af en reorganisering af det miserable finanssystem, som er skyld i, at svælget mellem rig og fattig på uacceptabel vis er blevet større, og hvis uretfærdighed har gødet jorden for Brexit, Hillary Clintons valgnederlag, 'Nej' i den italienske folkeafstemning om forfatningsændring og nu, det elendige valgresultat for den Store Koalition i Tyskland, burde ikke være så svær at indse. De økonomiske nedskæringer i de nye, tyske delstater, der havde indledt Treuhand-politikken (som havde til opgave at privatisere statsejede virksomheder i det tidligere Østtyskland, -red.) under Birgit Breuel, var et udtryk for dette uretfærdige system. Uden denne oplevelse, affolkningen af hele landsbyer og følelsen af at være blevet skubbet ud i samfundets yderkant, på trods af renoverede markedspladser, ville reaktionen på flygtningekrisen i det østlige Tyskland aldrig være faldet så voldsomt ud, og AfD ville nu ikke være det

stærkeste parti i Sachsen og det næst-stærkeste parti i de fire andre, nye delstater.

Men uagtet mainstreammediernes omfattende censur, vokser nu et helt nyt, økonomisk system, der beror på helt andre principper – nemlig på menneskehedens almene vel og et win-win-samarbejde mellem de deltagende stater. Det er i Tysklands egeninteresse at arbejde med i dette nye paradigme.

Einstein havde fuldstændig ret: »Man kan ikke løse problemer med den samme tankegang, ved hvilken de er opstået!«

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

[Amerikas fjende nummer Ét er Wall Street](#)

Leder fra LaRouche PAC, 24. juli, 2017 – USA befinder sig nu i sit ottende år med en årlig økonomisk vækst på under 2 %, med en økonomisk infrastruktur, der er ved at falde fra hinanden, og ødelagt af dødsfald relateret til narkotikamisbrug blandt en befolkning i sin bedste alder, med faldende skatteindtægter og med enorme gældsbobler med udeblevne betalinger og på vej mod et finanskrak. Hvor tåbeligt er det så, at formanden for generalstabscheferne, general Dunford, ikke kan blive enig med sig selv, om nationens topfjende og top-nationale sikkerhedstrussel er Rusland, Kina eller Nordkorea!

Denne fjende er Wall Street og finansmagten i London, som det er allieret med. Der er en hel del, der beviser, at det amerikanske folk indser dette. Men deres valgte repræsentanter vil ikke give dem et lederskab for at bryde Wall Streets kasinoer op og standse et »nyt 2008-krak« således, at økonomien faktisk kan blive genopbygget.

De fleste amerikanere er klart ikke enige i »Russia-gate«, det hektiske forsøg på at feje befolkningen ind i en ny McCarthy-isme imod præsident Trump, og som blev indledt af personer fra britisk efterretning for mere end et år siden og stadig dominerer de nationale medier. De vil have, at det stopper. De støttede, at Glass-Steagall kom med i begge partiers nationale valgprogram. En nylig opinionsundersøgelse viser, at flertallet af alle vælgere ønsker skat på benzin

sat op og anvendt til at bygge ny infrastruktur. De ønsker en genopbygning af nationens industrikapacitet, og rumforskning vækker større interesse hos potentielle astronauter end nogen sinde før.

Men på samme måde, som Wall Street indfangede 'tea party'-bevægelsen fra 2009, med dens modstand mod bail-out og Wall Street, og forvandlede den til »nul-regerings-partibestyrelsen« i det nuværende Repræsentanternes Hus; så er præsident Trump nu omgivet af en regulær Wall Street-liga, der er modstander af Glass-Steagall, af enhver intervention for at genoplive den industrielle økonomi og enhver indblanding i Wall Streets fremstormen mod endnu en nedsmeltning af lån, der er omdannet til finansielle instrumenter. Et medlem af denne liga, finansminister Mnuchin, er så bestikkelig, at han pålagde udenrigsminister Tillerson finansielle sanktioner for ikke at være tilstrækkelig anti-russisk.

Det er grunden til, at LaRouche Politiske Aktionskomite – LPAC – nu har mobiliseret for at bekæmpe Wall Street – og City of London – og forhindre et transatlantisk finanssammenbrud, værre end i 2008. Præsidentens vitale fredspolitik i samarbejde med Rusland og Kina, der på beundringsværdig vis fastholdes imod krigsslagordenen i medierne, Kongressen og efterretningstjenesterne, vil blive fejlet bort, hvis vi tillader dette sammenbrud at slå til.

Handlingerne under denne mobilisering er en Glass/Steagall-reorganisering af bankpraksis og kredit, finansiering af nye, fysiske infrastrukturprojekter over hele kontinentet, en accelereret tilbagevenden til rumforskning og et forceret program for udvikling af fusionskraft. I alle disse spørgsmål vil samarbejde med Kinas Bælte & Vej infrastrukturinitiativ være af afgørende betydning.

Fjenden er Wall Street; den må brydes op.

(photo Alex Proimos / Flickr / CC BY-NC 2.0)

[Hvad New York City kan lære af Afrika.](#)

LPAC kortvideo

New York City er nu officielt gået ind i »Helvedessommeren«, skabt af reparationsarbejde, der for længst burde have været udført, omkring Penn Station. Dette arbejde vil reducere pendlernes adgang til dette afgørende omdrejningspunkt med 20 % af den halve million, daglige pendlere. For et par uger siden efterlod en togafsporing af et A-tog i New York dusinvis af sårede og forstyrrede hundrede tusinder af togrejser. Om to år vil den planlagte nedlægning af L-toget forstyrre 200.000 daglige togrejser i halvandet år. I dag er der 2,5 gange så mange forsinkelser i New Yorks undergrundsbane som for blot 5 år siden. Det er tydeligt, at transport i Amerikas førende by er på randen af sammenbrud. Og dette bør ikke komme som nogen overraskelse for dem, der har fulgt manglen på infrastrukturinvestering i løbet af de seneste årtier. Og slet ikke for Lyndon LaRouche, der kæmpede imod 1970'ernes ødelæggelse og underinvestering i New York City, og Big Mac Kommunale Bistandsselskabs finansielle diktatur, der overtog det.

Mange af de umiddelbart nødvendige udbedringer er fuldstændigt åbenlyse for enhver, der kender til situationen. Erstat de 100 år gamle tunneller, der krydser Hudson- og East-floderne; opgrader koblingssystemet, som stammer tilbage fra Franklin Roosevelts præsidentskab, og forøg vedligeholdelse og reparationer, eftersyn af spor og udstyr; men det, der virkelig kræves, er et langsigtet perspektiv for det næste niveau af infrastruktur, det langsigtede perspektiv, hvis fravær forårsagede den krise, vi nu befinder os i. En krise, hvor New York City blot er et førende eksempel i USA. Uden at kæmpe for at vinde en forpligtelse over for et sådant langsigtet perspektiv for en ny platform, vil alle kortsigtede udbedringer, selv om de er nødvendige, blot være at 'sparke dåsen hen ad gaden'.

For at gøre dette langsigtede perspektiv klart, lad os se på, hvad vi kan lære af Afrika og Kina.

Med et par af de lidt mere udviklede nationer, såsom Egypten og Sydafrika, som undtagelse, befinder afrikansk infrastruktur sig på et ynkeligt underudviklet niveau. Overvej engang disse tal:

Den totale transport af fragt via jernbane er i Afrika mindre end 10 % af det, den er i USA, Kina eller Europa.

Energiforbrug pr. person i Afrika: Kun 10 % af USA's, kun en tredjedel af Kinas. Det bliver tydeligere, når vi fokuserer på den højere form for energi,

repræsenteret af elektricitet: Forbruget pr. person i Afrika er kun 6 % af det, det er i USA, og kun en fjerdedel af Kinas forbrug. Ja, faktisk har under halvdelen af afrikanere adgang til elektricitet overhovedet. Et typisk, amerikansk køleskab bruger mere end det dobbelte af det gennemsnitlige elektricitetsforbrug hos borgere i Nigeria eller Kenya.

Med en sådan utilstrækkelig infrastrukturplatform er udbredt økonomisk fremskridt simpelt hen umuligt. Og alligevel siger visse mennesker – og med 'visse mennesker' mener jeg Afrikas tidligere koloniherrer, med briterne i spidsen – at udvikling i Afrika bør ske ved hjælp af 'tilpassede teknologier'; at man bør have en trinvis fremgangsmåde over for forbedringer; at vandpumper, betjent med fødderne, eller solpaneller på en hytte, ville være nyttige opgraderinger. Det er nonsens. For eksempel den ynkelige 'Power Africa'-plan, som præsident Obama foreslog; det ville knap nok efterlade et mærke i de uhyrligt lave udviklingsniveauer.

(Obama): 'Det bliver jeres generation, der kommer til at lide mest. Hvis man sluttelig tænker på alle de unge mennesker, som alle her i Afrika talte om; hvis alle får en forhøjet levestandard i en grad, hvor alle har en bil, og alle har aircondition, og alle har et stort hus, ja, så vil planeten koge over'.

Afrika må gå frem i store spring, ikke kravle fremad, og dette kan ske. Alene Congofloden vil kunne skabe skønsmæssigt 100.000 MW elektricitet; tilstrækkeligt til 100 millioner mennesker, eller flere. Med 40.000 MW alene fra den planlagte Grand Inga-dæmning. Transaqua for Vand-programmet, der ville bruge vand fra Congofloden og dens bifloder til at genopfylde, og sikre sejlads på, Tchadsøen, der nu er ved at tørre ud; dette ville være i en størrelsesorden, der ikke har sin lige nogetsteds i verden. Udvidelse af jernbanelinjer i Afrika indtager i dag en førende plads i verden. Det vokser; nye transportruter i hele Afrika vil forbinde oplandet omkring moderne udvikling, og dette vil ændre situationen for nogle af indlandsområdernes nuværende isolation. For at give et eksempel: de nuværende fragtomkostninger ved at bringe en container gødning fra Singapore til Rwanda eller Burundi, er mere end 2,5 gange omkostningerne, forbundet med at bringe det til havnebyen Alexandria i Egypten pga. den forfærdelige, utilstrækkelige kvalitet af transportinfrastrukturen over land på hele kontinentet. Så, ved at skabe adgang til effektiv transport, har regioner fordel af mulighederne for at bringe udstyr og forsyninger ind, for at eksportere deres produkter og ideer, og for indbyggerne til at rejse. Med elektricitet til rådighed, frigøres en højere evne til produktivitet, og værdien af landet, og befolkningen, stiger. Det er der nogle mennesker, der indser. Ulig synspunktet i den transatlantiske verden, ser Kina Afrika som, ikke simpelt hen en kilde til råmaterialer; som et kontinent, det er bedst at holde nede i en tilstand af

underudvikling; men derimod som en mulighed for massiv, hurtig, intens, generel, økonomisk udvikling; som potentielle partnere og fælles fremgang; som nye markeder, nye samarbejdspartnere.

Så, alt imens amerikanske og europæiske investeringer i Afrika er tungt orienteret mod udvinding af mineraler og resurser, så går kinesiske investeringer primært til infrastruktur og små og mellemstore foretagender. I 2010 overhalede Kinas handel med Afrika USA's handel med Afrika og er i øjeblikket mere end dobbelt så stor som USA's handel med Afrika. Og Kina finansierer store projekter; den næsten 500 km (300 miles) lange jernbane med standardspor i Kenya, bygget på 3 år; den 750 km (500 miles) lange jernbane mellem Djibouti og Addis Abeba, som vil blive forlænget; den reducerer rejsetiden fra dage til timer, mens den farer forbi med 100 miles/timen. Sådanne store investeringer, sammen med den fremtidige færdiggørelse af Grand Inga-dæmningen, af Transaqua-vandsystemet; de vil fuldstændigt transformere Afrikas økonomi, og alle lokaliteterne i den, og bringe adgang til vand, energi og transport og gøre et højere niveau af industri, udvinding, landbrug, videnskabelige og kulturelle satsninger muligt; produktiviteten vil vokse.

Lad os nu vende tilbage til New York City. Hvad er det, der har manglet i New York City? Vedligeholdelse? Nej. Det, der har manglet, er en forpligtelse til at opdage og bygge den næste platform for infrastruktur for området. I sammenhæng med et statsligt kreditsystem, med højhastighedsjernbaner, udført af en statslig jernbanemyndighed, med opgraderede og pålidelige vandveje, med højteknologiske, nye designs af kernekraftværker, og alt dette bygget med et potentielt internationalt samarbejde. Og i denne sammenhæng, hvordan passer så New York City ind i dette større område, som det eksisterer i? Hvor vil den næste generation af transport- og udviklingsknudepunkter komme til at ligge? På hvilke teknologier vil de være baseret? Hvordan kan magnetisk svævetogs-teknologi ændre vores syn på transport? Hvordan vil kommerciel fusionskraft, der virkeliggøres inden for et årti gennem et gennemfinansieret forskningsprogram; hvordan kan dette ændre vores forhold til energi, til materialer, til produktion, til transport? Hvordan vil den udvidede adgang til vand, energi og transport åbne nye områder i landet for udvikling, og for højere former for udvikling? Hvordan vil Beringstræde-forbindelsen ændre verdens handelsruter? Vil New York City stadig være nationens førende metropol om hundrede år?

Så, jo, reparér L-toget; ja, byg de nye tunneller under Hudsonfloden; udbedr absolut katastrofen, kendt som Penn Station. Men gør det alt sammen i en national og international sammenhæng; en sammenhæng, der har et fremtidsorienteret, økonomisk standpunkt om at foretage spring til en højere infrastrukturplatform. I takt med, at vores fremtidige, nationale

jernbanemyndighed bygger et togsystem, der kører 300 miles/timen, med start i hele det nordøstlige område; i takt med, at transit og byer opgraderes til at gøre det muligt for pendlertiden at være en halv time snarere end halvanden time; i takt med, at Verdenslandbroen bliver forbundet med Nordamerika og gør det muligt at rejse over land fra New York til Beijing, fra Nordamerika til Asien; i takt med, at alt dette sker, hvilke totalt nye projekter vil så ske i New York City? Hvad vil byens fremtid være, og hvad vil byens mission være? Fortidens fejltagelse var den, ikke at have en fremtid, og denne fejltagelse må slutte.

Offentliggjort den 14. jul. 2017

»Alt kan falde på plads, eller kunne falde fra hinanden« – Topmøde mellem Trump og Putin fredag er historisk vendepunkt

Leder fra LaRouche PAC, 6. juli, 2017 – Med det planlagte topmøde fredag, der nærmer sig, mellem præsidenterne Trump og Putin, er der et stort potentiale for et brud, væk fra det britiskorkestrerede fremstød for at sabotere samarbejde mellem Rusland og USA. Men, som Helga Zepp-LaRouche i dag advarede om, så er der imidlertid ingen tid at spille på selvtilfredshed –

»Alt kan falde på plads, eller kunne falde fra hinanden«.

Situationen i Nordkorea drives helt ud på randen, og skylden lægges på Kina, alt imens briterne fabrikerer *fake-news* om et kemisk angreb i Syrien, hvor skylden lægges på russerne! Vi har spørgsmålet om krig eller fred liggende lige foran os!

Briterne og de neokonservative i både det Republikanske og Demokratiske parti i USA, med de løgnagtige medier som heppekor, ønsker at bringe USA tilbage til Obamas kurs mod krig med Rusland og Kina. Niveauet af kampagnehysteri og desperation for at bringe præsidenten til fald blev i dag udstillet under pressekonferencen mellem præsident Trump og den polske præsident Andrzej Duda, der fandt sted efter deres møde i Warszawa, og hvor en reporter forsøgte at

lægge en fælde for Trump og sagde: »Svar ja eller nej; blandede Rusland sig i det amerikanske valg?« Trump levede op til situationen og sagde, i parafrase: »Det kunne have været Rusland, og det kunne have været andre lande. Jeg mener, det har fundet sted i mange år.«

Trump nævnte ikke eksplicit briterne, men han er selvfølgelig helt bekendt med det platte dossier, fuld af løgn, som blev udarbejdet af den britiske MI6-agent, Christopher Steele (på lønningslisten over britiske aktiver hos både det Republikanske og Demokratiske parti, og måske også hr. Comeys FBI), og som fremstiller Trump som russernes naive tåbe, der bliver afpresset og kontrolleret af Putin.

Presset af den afsporede journalist, der sagde, at det amerikanske efterretningssamfund direkte placerede det på russerne, svarede Trump, helt korrekt, at efterretningssamfundet og journalistens reporter-kolleger for nylig var blevet afsløret i at bringe falske nyheder til torvs med deres påstand om, at »alle 17 amerikanske efterretningstjenester var enige i«, at det var russerne; og at medierne var blevet tvunget til at indrømme, at de havde taget fejl med hensyn til denne og flere andre falske nyhedshistorier om Rusland. »Husker I Irak?«, spurgte Trump. »Alle var enige om, at Irak besad masseødelæggelsesvåben, 100 % enige, og det var forkert, og vi endte i ét eneste stort rod.«

Udenrigsminister Tillerson, på vej til G20-mødet, der begynder fredag, sagde til pressen, at det vigtigste på topmødet mellem Trump og Putin fredag »er at få en god diskussion mellem præsident Trump og præsident Putin om det, de begge ser som arten af denne relation mellem vore to lande«. Han bemærkede, at, i Syrien, »påbegyndte vi en indsats ... for at genopbygge tillid mellem os selv og Rusland på det militære niveau, men også det diplomatiske niveau. Jeg mener, at denne indsats tjener begge vore interesser, såvel som også det internationale samfunds generelle interesser«.

Trump vil også mødes med Xi Jinping fredag. Han har allerede offentligt erklæret, at han ønsker, at Amerika skal samarbejde med Kina om Bælte & Vej Initiativet; den Nye Silkevej. Samtidig vil en stor gruppe ledende, kinesiske landbrugseksperter tale ved et arrangement i Manhattan fredag, med Schiller Instituttet som medsponsor, sammen med også Helga Zepp-LaRouche og flere ledende, amerikanske landmænd og landbrugsfolk, om det presserene nødvendige i globalt samarbejde for at imødekomme den voksende hungersnødkrise i verden. FAO rapporterede i denne uge, at antallet af underernærede mennesker i verden atter var voksende og demonstrerede behovet for samarbejde for at udvide den videnskab og teknologi, der er nødvendig for at brødføde hver eneste borger i verden.

Trump har forpligtet sig til at afslutte krige for »regimeskifte«, arbejde sammen med Rusland om bekæmpelse af terrorisme og arbejde sammen med Kina om den Nye Silkevej. Han har også forpligtet sig til at gennemføre Glass-Steagall for at gøre en ende på Wall Streets hasardspilsoperationer og vende tilbage til Hamiltons tradition med det Amerikanske Systems dirigerede kredit til den fysiske økonomi og Det almene Vel. Vil han gøre det? De kommende dages historiske begivenheder vil på afgørende vis besvare dette spørgsmål.

Hvad alle lader som om, de ikke bemærker

Leder fra LaRouche PAC, 22. juni, 2017 – Der er en udbredt forventning om, at præsidenterne Trump og Putin vil mødes personligt for første gang, blot to uger og én dag fra i dag, på sidelinjen af G20-topmødet i Hamborg, 7.-8. juli. Dette møde har potentiale til at blive en begivenhed, der forandrer verden. Den russiske senator Alexander Pushkov sagde den 20. juni, at dette møde, hvis det finder sted, vil blive højdepunktet af G20. »Meget vil afhænge af dette møde«, sagde han, og »det er grunden til, at det alle vegne imødeses med så store forventninger – fra Tallin til Lissabon, fra Beijing til Kairo«. Jo, det er afgørende vigtigt – og alligevel taler ingen om det! Det »skjuler sig for alle at se«, et begreb, som Lyndon LaRouche ofte har nævnt, fra Edgar Allan Poes historie 'The Purloined Letter' (Det stjålne brev).

Vore modstandere i den britiske imperiefraktion siger absolut ingenting om dette snarlige Trump-Putin-topmøde, fordi de er forfærdelig bange for, hvad der kunne ske dér. For hvorfor skulle de neokonservative og neoliberale ellers i så mange måneder have løjet, så det driver, om, at præsident Trump og hans medarbejdere på en eller anden måde skulle være russiske agenter? Nu er dette forventede topmøde, der hastigt nærmer sig, så vigtigt, at de nægter så meget som bare at nævne det!

I stedet har de åbenlyst gjort ting, i forsøg på at få Trump-Putin-mødet aflyst – eller, hvis de ikke kan få det aflyst, da at forsøge at sikre, at det bliver ødelagt, og at det blive fuldstændig fjendtligt, så der ikke kan udvikle sig nogen positiv, personlig relation.

Det er baggrunden for, at et sindssygt lovforslag om russiske sanktioner blev banket igennem Senatet gennem et skævt 98-2 flertal for blot en uge siden i dag

– og dernæst fejlagtigt benævnt som »Trump-sanktioner« af de løgagtige, britisk-kørte medier – til trods for, at Trump-administrationen er modstander af loven og forsøger at standse den, før den vedtages som lov. Det er også grunden til, at amerikanske styrker nedskød et syrisk jetfly den 18. juni, hvilket tvang russerne til atter at afslutte den hotline, gennem hvilken amerikanske og russiske styrker havde 'dekonfliktet' – altså reduceret risikoen for sammenstød mellem fly og luftskyts i et område ved at koordinere deres bevægelser – deres operationer i Syrien. Det var af denne grund, at Steve Mnuchins Finansministerium den 20. juni gennemtvang sanktioner mod 38 russiske og ukrainske firmaer og individer og herved tvang Rusland til at aflyse et planlagt møde mellem viceudenrigsminister Ryabkov og USA's understatssekretær i Udenrigsministeriet, Shannon. Og hvis F-16 fly var det, der cirkulerede rundt om den russiske forsvarsminister Shoigus fly, blot i går?[\[1\]](#) Og hvilke, endnu værre forræderiske handlinger vil disse folk begå i morgen, i deres hysteri over udsigten til bedre relationer mellem USA og Rusland?

Disse dystre kræfter har nægtet at anerkende det amerikanske folks forfatningsmæssige valgbeslutning fra dag ét, og de nægter stadigvæk. De af os, der støtter præsidenten og Forfatningen, må træde frem for at knuse de forræderiske kræfter, og for at støtte præsidenten i at opnå sine mål gennem at slutte USA til Rusland og Kina i den Nye Silkevej og genskabe amerikansk infrastruktur gennem massiv statskredit, og i partnerskab med Kina, gennem Lyndon LaRouches »Fire Nye Love« fra juni 2014. Og, i morgen kunne være for sent.

En yderligere indikation på de britisk-elskende lags hysteri ved udsigten til et samarbejde mellem Putin og Trump kan findes i den tyske finansminister Schäubles bemærkninger den 20. juni (da han modtog Henry Kissinger-prisen):

»Jeg tvivler på, at USA virkelig tror på, at verden ville være lige så god, hvis Kina eller Rusland udfyldte svælgene, efterladt af USA, og hvis Kina og Rusland simpelt hen fik frie hænder til at dominere de indflydelsessfærer, de har defineret for sig selv. Det ville være afslutningen af vores liberale verdensorden.«

Han lyver, og han ved, at han lyver – men kan I ikke føle hysteriet bag hans løgne?

Foto: Vladimir Putin holdt et møde med regeringsmedlemmer om forholdsregler til beskyttelse af rettigheder hos folk, der er involveret i byggeprojekter med delt egenkapital, og om at definere den juridiske status for folk, der er selvstændige erhvervsdrivende. 22. juni, 2017. (foto en.kremlin.ru)

[\[1\]](#) Et NATO F-16-fly forsøgte at komme tæt på den russiske forsvarsminister Sergei Shoigus fly over neutrale, baltiske vande nær Kaliningrad i dag, men blev jaget væk af et russisk Su-27-kampfly, rapporterer Sputnik Internationale i dag (21. juni).

Shoigu var en route til den vestligste, russiske by, Kaliningrad, da F-16-flyet forsøgte at nærme sig. Ruslands Sukhoi Su-27 kampfly, et af de fly, der eskorterede Shoigus fly, viste dernæst sine våben, hvilket fik F-16-flyet til at trække sig.

[Giv amerikanerne nogen anerkendelse / kredit!](#)

Leder fra Larouche PAC, 21. juni, 2017 – Med det rette lederskab afviser amerikanere det britisk-ansporede forsøg på at »kuppe« præsident Trump, tvinge ham ud af embedet gennem impeachment, tilbagetrækning eller endda mord, fordi han ønsker samarbejde med Rusland og Kina. Dette kup, der implicerer Obamas efterretningstjenester og FBI-direktør, har drevet det Demokratiske Parti vanvittigt med antirussisk McCarthy-isme imod Trump – og det taber fortsat valg på grund af det.

Med hensyn til anti-Trump-intrigemagernes motivering, lyt blot til den fanatisk nærige, tyske finansminister, Wolfgang Schäuble, der i går angreb Trump i en tale i Berlin:

»Jeg tvivler på, at USA virkelig mener, at verdensordenen ville være lige så god, hvis Kina eller Rusland ... simpelt hen fik frie hænder til at dominere de indflydelsessfærer, de har defineret for sig selv. Det ville være enden på vores liberale verdensorden.«

Fuldstændig rigtigt – den »liberale« verdensorden, som afindustrialiserede USA's økonomi og gjorde den til en rustbunke, og som amerikanerne stemte for at blive af med. De betroede Trump atter at gøre Amerika til en industrimagt, en teknologisk magt, en magt i den nuværende og fremtidige udforskning af rummet. Kongressen – begge partier – skal omgående gå i gang med at genopbygge og erstatte nationens forældede, økonomiske infrastruktur. Samarbejde med Kina, med dets »Bælte & Vej Initiativ«, der er mange gange større end Marshallplanen, kan på dramatisk vis hjælpe, lige fra højhastigheds-jernbanenet og til

Månelandinger.

I en tale for USA's Handelskammers »topmøde« for udenlandsk investering i mandags, sagde finansminister Steven Mnuchin:

»At arbejde med udenlandske investorer vil blive en afgørende del af enhver infrastrukturplan, vi fremlægger.«

Fint. Mange kinesiske ledere af foretagender blandt de 1.200 deltagere ønsker at se Kina investere i byggeri af ny, amerikansk infrastruktur, gennem amerikanske, statslige kreditinstitutioner som de fire, store nationalbanker, der har finansieret Kinas utrolige infrastrukturgenbrud i de seneste tyve år.

Men dernæst sagde Mnuchin:

»Partnerskaber mellem det offentlige og det private er afgørende ...«

for byggeri af ny infrastruktur – den mislykkede »liberale verdensorden«. Såkaldte PPP'er (Public Private Partnerships), hvor investeringsselskaber vil have deres kapital tilbage inden for 10 år, og 10-12 % årligt afkast, bygger IKKE nye infrastrukturplatforme.

Et netværk af højhastigheds-jernbanelinjer over hele nationen?

Systemer af sluseporte, der ville have beskyttet New Orleans fra orkanen Katrina, og New Yorks transportsystem fra superstormen Sandy?

Afsaltningsanlæg og vidtrækkende vandføringssystemer til kunstvanding af det vestlige USA?

Baser til menneskelig beboelse på Månen?

PPP'er skaber ikke sådanne ting!

Men det gør statskredit. EIR's stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, sagde for et par år siden:

»Vi taler om en investering over mere end én generation. Alle de store projekter, som vi nu behøver, ligesom i fortiden, er projekter, der kræver flergenerationsinvestering. Det er at påtage sig gæld, en gæld, der løber over flere generationer. Og én af de ting, vi må mestre i denne henseende, er, hvad

er menneskets natur ...

For det første, så er ideen om kredit menneskelig. Det eksisterer ikke for noget som helst, undtagen for mennesket, så vidt vi ved. Vi udarbejder derfor et monetært system, eller et finanssystem, baseret på et system med kredit, hvilket vil sige udviklingen af en person, der videregiver noget, der er til fordel for den næste generation. Og dette er ikke en proces, hvor noget fortsætter; det er en proces, hvor noget udvikles. Og udviklingsenheden er det, vi bør kalde 'kredit'.«

Store projekter ved hjælp af statslig kredit, en gæld, som den næste generation vil kunne »tilbagebetale« ved at bruge infrastrukturen på et højere, teknologisk niveau til at producere og til at leve på et højere, og mere produktivt, menneskeligt niveau. Kun nationer kan skabe den form for kredit, individuelt og gennem internationale udviklingsbanker, som LaRouche har foreslået det i femogfyrre år.

Der er ikke mere tid til at »tale om at bygge en ny infrastruktur«. En nationalbank i Hamiltons tradition til sådan kredit, må skabes nu.

Foto: Finansminister Steven Mnuchin aflægger ed i det Ovale Kontor. (Photo V.P. Mike Pence's Twitter)

[Giv pokker i hypen omkring Russia-gate](#) [– Lyt til LaRouche: Statskredit nu!](#)

Leder fra LaRouche PAC, 13. juni, 2017 – Mandag skar Lyndon LaRouche igennem al snak frem og tilbage om infrastruktur – og hysteriet omkring 'Russia-gate' – og understregede: Statskredit! Se at få udbetalingerne i gang! Om nødsituationen i New York sagde han: »Der skal omgående udstedes statslig finansiering til byggeri af ny infrastruktur i New York City. Staten (i USA, 'federal government', -red.) må gå ind og overtage krisen; det er den eneste kilde til en lovmæssig form for kredit til dette problem ... Vi har hørt nok tale uden konkrete specifikationer, uden, at der kommer reelle betalinger på bordet. Det skal vedtages – både midlerne, og deres anvendelse – nu.«

Uden for New York City – som udgør en vigtig national krise, og hvis løsning hele nationaløkonomien afhænger af – indløber der dagligt anmodninger om indgriben pga. de forfaldne tilstande inden for transport, vand, elektricitet og alle andre nødvendige, offentlige tjenesteydelser.

I går var senator Bob Casey (Dem.-Pennsylvania) ved Monongahela-floden (nær Pittsburgh) for at opfordre Kongressen og præsident Trump til at finansiere restaureringen af tre gamle sluser, før der sker en fatal fejlfunktion. Disse strukturer daterer sig tilbage til 1917, på en vandvej, der endnu i dag, f.eks., fører 6 million tons kul om året til U.S. Steel koksovnene i Clairton til det, der er tilbage af områdets stålindustri. Restaureringen af sluserne begyndte for 25 år siden og er endnu i dag ikke færdig efter gentagne udskydelser. Senator Casey fremlægger imidlertid ingen overordnet plan for, hvordan de nødvendige arbejder skal finansieres.

Der er ikke muligt, at nogle af de punkter, der ofte tales om – det være sig partnerskaber mellem det offentlige og privatsektoren (PPP'er), lokal- eller delstatsfinansiering, og heller ikke 'frimarkeds-wing-dings', kan, eller vil, finansiere en genrejsning af nationaløkonomien. Wall Streets krav om 10 + % i afkast, der skal komme fra bompenger, told, afgifter, billetter osv., er fuldstændig umuligt. »Få kendsgerningerne i orden« omkring dette, som LaRouche atter i dag understregede.

Vi må løfte folk op til den rette fremgangsmåde. Dette begynder med at genindføre Glass-Steagall til beskyttelse af gavnlig, kommerciel bankvirksomhed, og fryse spekulativ finansvirksomhed ud; etabler dernæst en statslig, national kreditinstitution og udsted statslig og privat kredit til storstilede, prioriterede projekter og aktiviteter, og lancér en videnskabsmotor til fremme af rumforskning og forskning i fusionskraft.

I New York City responderer 'folk på gaden' med stor forbløffelse og lettelse til ideen, 'Vi kan gøre dette her!' Til gengæld stikker fjenderne af denne fremgangsmåde så meget desto mere grelt ud.

I Senatet i dag var finansminister Steven Mnuchin 'en rotte i hjørnet' mht. Glass-Steagall. Under en høring om statsbudgettet responderede han til spørgsmål fra senator Bernie Sanders (Uafh.-Vermont) ved at sige, at der er tre forskellige »Lovforslag til det 21. Århundredes Glass-Steagall«, og han er modstander af sen. Elizabeths Warrens lovforslag om genindførelse af Glass-Steagall, og også forslaget fra Republikanernes partiprogram. Mnuchin sagde, at der ikke bør være nogen tvungen adskillelse mellem kommerciel bankvirksomhed og investeringsbankvirksomhed: »Vi mener, det ville skade økonomien, at det ville

ødelægge likviditeten på markedet.« Med andre ord, Mnuchin er en dræber. Han støtter med fuldt overlæg finansielle betingelser, der fører til tab af liv og tab af fremtid for nationen.

I direkte opposition så vi lidt af »ånden fra Silkevejen« i Iowa i går. Under et Iowa-Kina-symposium i Des Moines blev et forståelsesmemo underskrevet mellem repræsentanter for kinesiske og amerikanske tænketanke om at fortsætte med at udveksle ideer for sammen at fremme deres respektive økonomier. Den kinesiske generalkonsul fra Chicago rapporterede om kinesisk involvering i varefremstilling, handel og landbrugsanliggender i de ni midtvestlige delstater, som han relaterer til. Trump-administrationen annoncerede færdiggørelsen af Kina-USA-handelstraktaten, under hvilken amerikanske eksport af oksekød til Kina nu kan begynde. Xinhua, CGTN og andre kinesiske medier spørger, 'Er Iowa-Kina modellen for den nye amerikansk-kinesiske relation?'

Den 21. juni vil Trump tale i Cedar Rapids, Iowa, ved et møde i anledning af Terry Branstads, den tidligere guvernør for Iowa, udsendelse til Kina som den nye amerikanske ambassadør til Kina. Branstad er mangeårig ven til præsident Xi Jinping.

Vi opfordrer folk til at hæve sig op over, og besejre, Trumpgate/Russiagate-operationen og den onde, britiske imperieflok, der står bag den. Som Vladimir Putin sagde herom, i første afsnit af hans interview til Oliver Stone i går aftes: Den anti-russiske hype i USA er tåbelig. Det kan måske give dem en fordel på kort sigt, men problemet med dem er, at de nægter at se 25, 50 år ud i fremtiden og konsekvenserne af deres handlinger. Vi må have samarbejde.

Foto: Lyndon LaRouche, her i diskussion med Diane Sare og Michael Steger fra LaRouche PAC Policy Committee.

[Lyndon LaRouche: Statslig kredit til New Yorks transportkrise, Nu – Nationens økonomi står på spil](#)

Leder fra LaRouche PAC, 12. juni, 2017 – I seks måneder har amerikanske vælgere ventet på, at præsident Donald Trump og Demokraterne skulle handle: Nu skal statskredit udstedes til fornyelse af nationens infrastruktur på et højere

niveau. Der har været løfter, men ingen kredit, og ingen plan for, hvordan den skal anvendes.

Meget af Amerikas økonomiske infrastruktur fra begyndelsen af det 20. århundrede er ikke blot i færd med stille og roligt at »smuldre«; den er livstruende. Det farligste tilfælde er sammenbrudskrisen i transport, der rammer flere end 20 million mennesker i New Yorks storbyområde. »Helvedessommeren«, der er indledt i New Yorks transportårer, truer i realiteten hele den amerikanske nationaløkonomi.

EIR's stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, har bebudet pause i al »snakken« om infrastruktur:

»Staten må nu omgående udstede finansiering til bygning af ny infrastruktur i New York City«, sagde LaRouche. »Regeringen må gå ind og overtage denne krise; staten er den eneste kilde til en lovmæssig form for kredit for dette problem. Dette er en betydelig national krise, og USA's nationaløkonomi er afhængig af, at den løses. Vi har haft nok snak uden konkrete detaljer, uden opfølgning af direkte handling.

Det skal på bordet – både finansieringen og en plan for dens anvendelse – nu.«

I mellemtiden har Demokraterne taget regeringens tid med »Russia-gate«, sammensværgelsen om at drive præsidenten ud af embedet for at ville have samarbejdsrelationer med Rusland. Den fyrede FBI-mand James Comeys vidneforklaring har gjort det meget klart, hvad dette gik ud på: et indstuderet forsøg fra efterretningssamfundets side på at opstille en fælde for præsidenten, og afsætte ham; med en politisk veterans ord, en »ynkelig, død sild« for en vildt distraheret Kongres.

Drop »Russia-gate«. Det Hvide Hus og Kongressen må komme i omdrejninger for at forhindre økonomien i at kollapse, og forhindre, at amerikanerne yderligere forarmes og dør. Genindfør Glass/Steagall-loven, så bankerne udlåner penge. Opret en statslig kreditinstitution til byggeri af det, der skal bygges; det være sig en nationalbank i Hamiltons tradition, til infrastruktur og vareproduktion; et nyt 'Reconstruction Finance Corporation, RFC' – Finansieringsselskab til Genopbygning – baseret på Franklin Roosevelts oprindelige RFC; eller et bevillingskontor for statslig finansiering af projekter. Inviter til samarbejde med verdensmestrene i nye infrastrukturplatforme, Kinas »Bælte & Vej Initiativ«.

Uden at gennemføre disse skridt, sagde LaRouche, »er alle drømme om at

genopbygge nationen døde«.

Foto: NTSB (National Styrelse for Transportsikkerhed) undersøger en bil, der var involveret i dødelig Metro North togulykke ved Valhalla, New York, 4. februar, 2015.

Kinas succes påvirker kamp om infrastrukturinvestering i USA

Leder fra LaRouche PAC, 31. maj, 2017 – Præsident Donald Trump kan være tæt på endnu et betydningsfuldt skift, væk fra »globaliseringens« døde æra – denne gang er det et amerikansk exit fra Barack Obamas nulvækst »Paris-aftale« – og han er fortsat udsat for ubarmhjertige angreb fra efterretnings-staten. Med endnu et stort, tysk medie, der bringer mord på Trump på banen, denne gang *Der Spiegel*, raser 'globalisterne' for at blive af med ham.

Men amerikanerne stemte for et fundamentalt skift i økonomisk politik for atter at gøre Amerika til en stor, *industriel og teknologisk* nation. Og nu bliver truslen mod Trump fra den såkaldte »deep state«, »staten i staten«, måske modsvaret af udfordringen med de dybe huller i vejene, og de dybe, økonomiske huller, som millioner af amerikanere er faldet ned i.

Det rapporteres, at Trump-administrationen midt i juni til Kongressen vil cirkulere et udkast til amerikanske investeringer i ny, økonomisk infrastruktur og anmode om, at der vedtages love om det hen over sommeren. Og endnu, mens den investering, Trump vil anmode om, synes at blive stadig mindre end de \$1 billion, han talte om under sin valgkampagne, så bliver modforslag fra Demokraterne stadig større.

På vegne af den Demokratiske Progressive Gruppe og valgkreds og fagforeningsgrupper, der støtter dem, fremlagde henvend et dusin Demokratiske kongresmedlemmer den 25. maj et krav – i form af en kongresresolution, ikke lovgivning – om mere end \$2 billion i direkte, statslig infrastrukturinvestering hen over 10 år, med betragtelig fokus på højhastigheds-jernbaneprojekter og nye projekter for vandveje og vandkontrol. Dette fulgte i kølvandet på et lovforslag om \$1,25 billion som statsbevillinger til ny infrastruktur over kun fem år, introduceret af kongresmedlem Brian Higgins (D-NY).

Der er to faktorer, der fremmer disse forslag: det alarmerende sammenbrud af offentlig infrastruktur i større byer og stater; og så entusiasmen hos dem, der kender til Kinas utrolige Bælt & Vej-infrastrukturplatforme og de offentlige tilbud fra Kina og Japan om at investere i en opbygning af infrastruktur i USA.

Beijings Bælt & Vej Forum den 14.-15. maj var en forbløffende succes. Schiller Instituttets stifter Helga Zepp-LaRouche, der gav en præsentation om »Verdenslandbroen« under topmødet og i årtier har arbejdet på spiren til dette Bælt & Vej-initiativ, beskrev forummet som at deltage i udformningen af verdenshistorien til det bedre. Lyndon LaRouche, ophavsmanden til ideen fra 1989 og fremefter, sagde i dag: »Vi har etableret noget på globalt plan, og det er godt.«

Kinas udstedelse af produktiv kredit for at styrke andre nationers økonomier så vel som sin egen, har været unik i verden i et årti, og en politik, der både er konfuciansk og i Hamiltons tradition. Politikken i traditionen efter Hamilton mærkes i Amerika som et potentiale.

En sigende artikel i *Asia Times* den 29. maj havde titlen, »OBOR: Hvordan infrastruktur overtrumfer politik«. Den lægger ud med at diskutere Japans »overraskende« vending mod Kinas initiativer, Bælt & Vej og Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). Men dernæst, efter en gennemgang af viften af projekter for jernbaner, havne, elektricitet osv. i mange asiatiske lande, vender artiklen sig mod USA.

»For USA er Kinas OBOR-initiativ blevet en multidimensional udfordring, der påvirker nationale anliggender, såvel som international politik. Kinas fokus på multilaterale udviklingsprojekter har fremhævet et ubehageligt, nationalt spørgsmål for Trump: den amerikanske, civile infrastrukturens affældige tilstand, og Kongressens modstand mod at bevilge de nødvendige midler til at gøre noget ved det ... Amerikas næststørste by, Los Angeles, er indbegrebet af Amerikas smuldrende infrastruktur. På trods af, at byen håber at sikre sig rettighederne til at være vært for 2024-Olympiaden, holdes byen tilbage pga. dens gennemhullede veje med trafikpropper, et aldrende telekommunikationssystem og manglen på pålidelig, offentlig transport. Borgmester Eric Garcetti kom endda med en dybtfølt bøn til Trumps transportminister, Elaine Chao, om at forcere en pakke på \$1,3 mia. til byens undergrundsbane – men det står ikke klart, om administrationen vil føje ham.

»Garcetti går måske til Kina for investering.«

Det viser sig, at Kinas største producent af togvogne, CRRC Corp., allerede

bygger 64 nye togvogne til Los Angeles' undergrundsbane, og også til andre byer. Dette er kontrakter, der er udbudt til selskaber: men Kinas præsident Xi og ledere af statsbanker har gjort det klart, at Kina selv kunne investere i kreditydelse til store, nye infrastrukturplatforme, såvel som at være med til at bygge dem; det samme gælder for Japan.

Dette fordrer en statslig, amerikansk kreditinstitution. Ved de Progressive Demokraters begivenhed, understregede *EIR*-repræsentanter over for de tilstedeværende behovet for en nationalbank i Hamiltons tradition, som den centrale kilde til kredit, der kan gøre disse projekter mulige.

Foto: Shenzhen-strækningen af Guangzhou-Hongkong Højhastigheds-jernbanen under konstruktion. Maj, 2011. (Foto: Alancrh / wikimedia commons / CC BY-SA 3.0)

[Helga Zepp-LaRouches tale på Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde i Beijing.](#)

“Hvor ønsker vi, menneskeheden som helhed skal være om 10, 100 eller endda 1000 år? Er det ikke menneskehedens naturlige skæbne, som den hidtil eneste kendte, kreative art i universet, at vi i fremtiden vil bygge landsbyer på Månen, udvikle en dybere forståelse af de billioner af galakser i vort univers, løse spørgsmålet om sygdomme, der hidtil ikke har kunnet kureres, eller løse spørgsmålet om sikkerhed for forsyning af energi og råmaterialer gennem udvikling af termionuklear fusionskraft? Ved at fokusere på menneskehedens fælles mål, vil vi blive i stand til at overvinde geopolitik og etablere et højere fornuftsgrundlag, til fordel for alle.”

Leder fra LaRouche PAC, 15. maj, 2017 – Helga Zepp-LaRouche, stifter og præsident for Schiller Instituttet, deltog i går, på åbningsdagen af Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde i Beijing, Kina, i »Tematisk session om udvekslinger mellem tænketanke«, på panelet med titlen, »Bælt & Vej for fremme

af stærk, afbalanceret, inkluderende og bæredygtig, global økonomi«. Her følger hendes indlæg:

Bælt & Vej byder Verdenslandbroen velkommen

I de tre et halvt år, der er gået, siden præsident Xi Jinping annoncerede initiativet i 2013, har der været en åndeløs dynamik i den Nye Silkevej. Bælt & Vej-initiativet har det indlysende potentiale til hurtigt at blive til en Verdenslandbro, der forbinder alle kontinenter gennem infrastruktur, såsom tunneller og broer, og som forstærkes gennem den Maritime Silkevej. Som sådan repræsenterer initiativet en ny form for globalisering, der ikke bestemmes af kriteriet for profitmaksimering for finanssektoren, men derimod af kriteriet for den harmoniske udvikling af alle deltagende lande på basis af win-win-samarbejde.

Det er derfor vigtigt, at man ikke ser på Bælt & Vej-initiativet ud fra en bogholders synspunkt, som fremskriver sit statistiske cost-benefit-synspunkt ind i fremtiden, men at vi derimod tænker på det som en vision om et fællesskab for en fælles fremtid. Hvor ønsker vi, menneskeheden som helhed skal være om 10, 100 eller endda 1000 år? Er det ikke menneskehedens naturlige skæbne, som den hidtil eneste kendte, kreative art i universet, at vi i fremtiden vil bygge landsbyer på Månen, udvikle en dybere forståelse af de billioner af galakser i vort univers, løse spørgsmålet om sygdomme, der hidtil ikke har kunnet kureres, eller løse spørgsmålet om sikkerhed for forsyning af energi og råmaterialer gennem udvikling af termionklear fusionskraft? Ved at fokusere på menneskehedens fælles mål, vil vi blive i stand til at overvinde geopolitik og etablere et højere fornuftsgrundlag, til fordel for alle.

Det er åbenlyst, at Verdenslandbroen er ideel for at fuldføre udviklingen af vor planets indlandsområder. Koloniseringen af det nære rum bliver den indlysende, næste fase af den infrastrukturelle åbning af menneskets naturlige levested.

Når man ser på et verdenskort, så er USA ikke kun et land, der er omgivet af to oceaner og to naboer, men at det kan blive en central del af en infrastrukturkorridor, der, via Central- og Sydamerika, forbinder Ibero-Amerika med det eurasiske transportsystem, via en tunnel under Beringstrædet. Siden præsident Xi Jinping tilbød præsident Trump, at USA kunne tilslutte sig Bælt & Vej-initiativet, er der nu et praktisk forslag på bordet, hvor USA kan blive en integreret del af Verdenslandbroen. USA's infrastrukturbehov, der er enorme, kunne være en perfekt anledning til at konvertere alle eller en del af de \$1,4

billion, som udgør Kinas beholdning af amerikanske statsobligationer, til sådanne investeringer via en infrastrukturbank. For eksempel har USA virkelig brug for ca. 40.000 mil hurtige jernbaner, hvis de ønsker at være på lige fod med de kinesiske planer om frem til år 2020 at forbinde alle de større byer i Kina via hurtigtog.

Den amerikanske økonomi ville opleve en enorm styrkelse gennem en sådan storstilet infrastrukturinvestering og kunne igen eksportere til det hastigt voksende, kinesiske marked, og når konkurrence først er udskiftet med samarbejde, er mulighederne for joint ventures mellem USA og Kina i tredjelande enorme.

Siden præsident Trump har erklæret, at det er hans plan at genintroducere det Amerikanske Økonomiske System, opfundet og praktiseret af Alexander Hamilton, Henry C. Clay og Abraham Lincoln, og ligeledes genintroducere Franklin D. Roosevelts Glass/Steagall-lov, er muligheden for en snarlig etablering af en Nationalbank og et statsligt kreditsystem, med det formål at kanalisere kinesiske beholdninger (af amerikanske statsobligationer) over i infrastrukturinvesteringer, nærmere en realitet.

Alt imens flere og flere europæiske nationer, både i og uden for EU, er ved at anerkende BVI's enorme potentiale og giver udtryk for planer om at blive et omdrejningspunkt for eurasisk samarbejde, så har selve EU været reserveret, for at sige det diplomatisk.

Der er imidlertid en enorm udfordring, som gør, at EU-staterne kunne overbevises om at samarbejde med BVI: Det er flygtningekrisen. Den eneste måde, hvorpå dette Europas moralske sår kan heles, er den aktive integration af de europæiske nationer i en storstilet udviklingsplan for hele Afrika, under BVI.

Den nye, positive udsigt til samarbejde mellem USA og Rusland i Syrien om deeskalering og samarbejde mellem de to landes militære styrker, sammen med Astana-processen, stiller nu en stabilisering af hele regionen i sigte. Der eksisterer allerede tilbud fra Kina om at forlænge den Nye Silkevej ind i Sydvestasien.

Den Nye Silkevej må – som oldtidens Silkevej gjorde det – føre til en udveksling af de skønneste udtryk for alle de deltagende landes kultur, hvis den skal lykkes. Den sande betydning af win-win-samarbejde er mere end blot den materielle fordel af infrastruktur- og industriudvikling, men er også den frydefulde opdagelse af andre kulturer og skønheden i deres klassiske musik, poesi og malerkunst og hermed, gennem at lære dem at kende, at styrke vores

kærlighed til menneskeheden som helhed.

I opbygningen af Verdenslandbroen vil alle nationer samarbejde om at undersøge, hvordan man anvender lovene for noosfæren med det formål at etablere levedygtige former for regeringen af os selv. Udvikling af de skabende, intellektuelle evner hos alle mennesker i alle nationer vil give hele menneskeheden en fornemmelse af enhed og formål, som vil gøre vores art virkeligt menneskelig. Når vi organiserer vore samfund omkring videnskabelig og kunstnerisk opdagelse, vil vi fuldende vores viden om, hvordan vi uophørligt kan fremme menneskehedens selvudviklingsproces, intellektuelt, moralsk og æstetisk, og vi vil finde vores frihed i nødvendighed – hvor vi gør vores pligt, med lidenskab!

LaRouche: “Vi er en anti-oligarkisk nation!”.

EIR kortvideo 27. april 2017

Frankrig: Jacques Cheminades anden kampagneannonce går i luften otte timer før søndagens valg

20. april, 2017 – Det følgende er en oversættelse af Cheminades tre minutters valgspot, som, den 21. april, vil have været udsendt otte gange på fjernsyn, i bedste sendetid. Valgets første runde finder sted søndag, 23. april. Det første 90-sekunders klip vil da have været udsendt 10 gange.

»Jeg kunne gøre som de andre kandidater og opremse forholdsregler, der afhjælper alle de hastende indsatsområder.

Det er sandt, at vi har enormt hastende indsatsområder: jobs, der forsvinder, dårlige arbejdsvilkår, boliger, der ikke kommer, uddannelse, der er for selektiv, handicap, der ikke behandles.

Men jeg vil ikke lyve for jer: Så længe, vort land fortsat er under en finansiel okkupation, vil løfterne blot være valgslogans, og vi vil have tabt kampen.

Allevegne hører vi, at 'kassen er tom', at vi sidder i gæld til halsen. Sandheden er, at vi bare fortsætter med at redde storbankerne og spekulanterne (bail-out).

På et år giver den Europæiske Centralbank dem €960 mia. for at vinde lidt tid, inden næste krak – penge, der er skabt ud af den blå luft – hovedsageligt for at støtte spekulation samtidig med, at samfundet påtvinges nedskæringspolitikker – 'nøjsomhedspolitik' – i beskæftigelsen og produktionen.

I forhold til fransk økonomi, repræsenterer disse €960 mia., €115 mia.

Alternativet er den nationalbank, som jeg ville genskabe. Den ville være i hænderne på arbejdere, på ledere af foretagender og folkevalgte, og den ville udstede kredit for €100 mia. om året. Det er mindre end €115 mia., så ingen kan sige, at vi bruger for mange penge.

Hver eneste cent vil blive dirigeret til at imødekomme jeres behov og jeres fremtid, i stedet for at fodre nye finansbobler.

Hermed vil vi blive i stand til at skabe 1 million nye jobs om året for at sikre vores økonomiske genrejsning, genoplive vore landlige områder sammen med vore borgmestre og lancere morgendagens store projekter: rumforskning, udvikling af havene, udviklingen af Afrika og kontrolleret termionuklear fusionskraft.

Jeg satser således på fremtiden. Det, vi tilbyder de fremtidige generationer, vil gøre det muligt for os at sætte gang i økonomien i dag, og gøre det muligt at tilbagebetale kreditten i morgen.

Staten må have kontrollen over pengene. I modsat fald vil de, der har penge, fortsætte med at kontrollere staten. Vore leder underkaster sig en modstander, som ingen af dem har vovet at konfrontere.

Det er, selvfølgelig, den lovløse finansielle verden.

Men det er også det, der har invaderet vore hjerner: nyheds-flash, kommunikationsmidlerne, hele denne endeløse liren-af uden refleksion, som sluttelig gør os passive.

Jeg kæmper for, at tingene bliver bedre i morgen.

For kun ved at skue mod horisonten kan vi undgå at løbe ind i en mur.

Jeg kæmper for et Frankrig for digital teknologi, robotics, 3D, en kultur, der er helliget liv og opdagelse, og som bringer kunst og videnskab tilbage til folket.

Jeg kæmper for at give unge mennesker deres selvværd tilbage, snarere end frygten for ikke at slå til.

Mange af jer væmmes og ønsker ikke at stemme, eller stemme for nogen, som vil vinde, eller, forblindede af vrede, stemme imod jeres egne interesser. Gå til vores website [cheminade2017](http://www.cheminade2017.fr). Så vil jeg vædde med, at mange af jer vil stemme på mig, på vore ideer, for de vil se, hvordan David'er kan besejre Goliat'er.«

Jacques Cheminade er stifter og leder af partiet Solidaritet og Fremskridt (Solidarité et Progrès), og mangeårig ven af LaRouche-parret, hvis ideer hans parti er fortaler for i Frankrig.

Cheminades valgkampagne kan følges her:

http://www.cheminade2017.fr/?debut_mesures=27

[Videopræsentation v/Jason Ross; dansk udskrift.](#)

[Vi gennemgår vi de fire aspekter af LaRouches Fire Love](#)

Når vi opererer økonomisk på den måde, der er karakteristisk for den menneskelige art som helhed over lang, historisk tid, over økonomisk tid, kan vi få enorm udvikling og omskabe vores forhold til naturen. For at gøre dette, er der nogle skridt, der kræves; nogle aspekter af lovgivning og nogle specifikke forslag til en politik. I denne brochure om Amerikas rolle i Silkevejen gennemgår vi de fire aspekter af LaRouches Fire Love. Det første skridt er en genindførelse af Glass-Steagall; dette er den afgørende lov, som I netop hørte blev rejst som et spørgsmål under pressekonferencen i Det Hvide Hus. Dette var

Roosevelts politik, der opdelte bankerne i kommercielle banker og investeringsbanker; som gjorde det muligt at få udlån ud til realøkonomien på en sikker måde.

(Sidste halvdel af [LaRouchePAC webcast, 10. mrs., start på 25 min.](#))

https://www.youtube.com/watch?v=J7z9NfI_Ns0

([Se webcast første del, 'Hvorfor briterne hader Trump', her](#)).

Jason Ross: Det, du netop har gennemgået, Mike, gør det virkelig meget klarere, hvorfor der er så meget opposition til det potentiale, vi har netop nu, som virkelig er enormt. Nogle mennesker siger, at det Demokratiske Parti nu er en ulmende ruin. Det er en ret god beskrivelse af det, synes jeg. At de, i stedet for at tænke på, hvilken politik, de bør forfølge, hvad deres mission burde være, så er det blevet til en masse beskyldninger mod Rusland for alt muligt. Dårligt vejr? Giv Rusland skylden. Dårligt valgresultat? Giv Rusland skylden. Hacking af valget? Præsidentvalget var én. Hvad med Senatet? Hvad med Huset? Hvad med delstatskongresserne? Hvad med guvernør-skaberne i hele landet? Dette var generelt set ikke noget godt valg for det Demokratiske Parti.

Tænk på de muligheder, der kunne være, mht. at samarbejde med Trump-præsidentskabet om initiativer, der nu er mulige. Lad os tage et eksempel. Dette er et klip fra pressekonferencen i går med Det Hvide Hus' pressesekretær, Sean Spicer. Manden, der stiller spørgsmål, er Newsmax' John Gizzy. Det handler om præcis den form for samarbejde, som burde finde sted. Lad os høre:

John Gizzy: Tilbage under mødet og Deres åbningstale om bankerne, i den sidste kampagne, førte kandidat Trump en hård kampagne for en genindførelse af Glass/Steagall-loven, som ville opsætte en barriere mellem kommercielle banker og store investeringsbanker. Den blev selvfølgelig ophævet i 1999, ophævelsen underskrevet af præsident Clinton. Senator Sanders førte også valgkampagne over dette, bemærkede, at det var i Republikanernes valgplatform i Cleveland, og sagde i december, at han med glæde ville arbejde sammen med Trump-administrationen om genindførelse af Glass-Steagall.

Er der planer om, at præsidenten skal mødes med senator Sanders? Og er en ophævelse [han ville have sagt »genindførelse«] af Glass-Steagall på hans dagsorden?

Sean Spicer: Der er ingen aktuel plan om at møde ham. Jeg er sikker på, at, som han har gjort med flere andre kongresmedlemmer på begge sider af midtergangen,

et møde vil blive aftalt på et tidspunkt. Vi har ikke noget på bogen lige nu, men hør, han har vist – og jeg mener i dag, eller i går, var endnu et eksempel; i dag endnu et eksempel – hans beredvillighed til at række over midtergangen, hans beredvillighed til at se til begge kamre, og ikke blot i erhvervslivet, men også fagforeninger og andre industrier, hvor vi kan finde fælles jordbund. Jeg mener, at, hvis senator Sanders og andre ønsker at arbejde med Det Hvide Hus inden for områder, om måder til at forbedre finansindustrien, så vil vi gøre det.

Gizzy: Er I stadig forpligtet over for at genindføre Glass-Steagall?

Spicer: Ja.

Ross: Der var det! Det er atter blevet bekræftet ved en pressekonference i Det Hvide Hus, at Trump officielt har støttet Glass-Steagall. Dette er den mest afgørende lov, der kan få vort land på fode igen. Vi er meget glade her i LaRouchePAC; vi har netop udgivet en digital version af en brochure om *LaRouches Fire Love og Amerikas Fremtid på Silkevejen*. Det kan vi se på nu. Den vil også blive udgivet på tryk for at komme ud i landet i titusinder af eksemplarer. Det, vi her har sat sammen, er en [introduktion](#), en gennemgang af, hvor vi står i verden lige nu, og en detaljeret gennemgang af politikken for LaRouches Fire Love.

De, der har fulgt vores webside, eller hvis man er en nytilkommen, kan dette være en introduktion. Hr. LaRouche udgav i juni 2014 et politisk program, [»Fire Love til USA's omgående redning«](#), som, tilføjede han, »ikke er en valgmulighed, men en uopsættelig nødvendighed«. Når vi ser på disse love, når vi ser på den idé, der udgør den overordnede ledetråd, så ser vi, at der er en idé om, hvad det vil sige at være menneske. Dét er nøglen til dette. Hr. LaRouche diskuterer dette mod slutningen, efter at have forklaret, hvad de Fire Love er for love. Han beskriver Vernadskijs anskuelse (faktisk LaRouches egen anskuelse) af, hvad det vil sige at være menneske – om mennesket og skabelsen. Han forklarer, at der er en idé, som man må forstå, når man tænker på økonomi set fra et menneskeligt standpunkt.

Som Mike fremhævede, så er resurser for menneskene ikke noget, vi finder i den vilde natur, ligesom en ko, der vandrer rundt og leder efter græs eller noget kløver at spise. Vi skaber resurser. Vi er den eneste art på Jorden, der skaber resurser. Faktisk, så er de fleste af de resurser, som vi benytter i dag, de fleste af de resurser, som vores liv foregår omkring, de fleste af de betingelser, som vi lever i, skabt, det er et menneskeskabt miljø; det er menneskeskabte resurser.

Tænk på alt det, der er en del af dit liv på daglig basis. Tænk på elektriciteten; tænk på de materialer, du kommer i kontakt med. Disse er for det meste slet ikke naturlige i den forstand, at de ikke er naturlige for en biologisk organisme som mennesket. Det vil sige, de er ikke resurser for lad os sige en flok chimpanser, eller sådan noget. Elektricitet, som vi frembringer ved hjælp af kul; ved at tage et klippestykke fra jorden og forvandle det til elektricitet, som vi kan overføre gennem tynde ledninger og bringe ind i hjem og foretagender og fabrikker for at skabe bevægelse, for at bringe lys, kommunikationer, varme, afkøling, alle disse ting. Dette er en resurse, vi har skabt. Resursen uran; et klippestykke i jorden, der nu er en kilde til utrolig energi for os. De materialer, som vi bruger – metaller, substanser, der aldrig har eksisteret nogetsteds på Jorden, undtagen når vi skaber dem; plastik skabt af olie. Man finder ikke plastik nogen steder i Jordens skorpe; man finder olie. Aluminium, metallet, findes ikke på planeten – undtagen måske på en meteorit; aluminium er en ren, menneskelig skabelse. Der findes intet, ikke så meget som et gram af det i Jordens skorpe. Så vi skaber resurser.

Når vi opererer økonomisk på den måde, der er karakteristisk for den menneskelige art som helhed over lang, historisk tid, over økonomisk tid, kan vi få enorm udvikling og omskabe vores forhold til naturen. For at gøre dette, er der nogle skridt, der kræves; nogle aspekter af lovgivning og nogle specifikke forslag til en politik. I denne brochure om Amerikas rolle i Silkevejen gennemgår vi de fire aspekter af LaRouches Fire Love. Det første skridt er en genindførelse af Glass-Steagall; dette er den afgørende lov, som I netop hørte blev rejst som et spørgsmål under pressekonferencen i Det Hvide Hus. Dette var Roosevelts politik, der opdelte bankerne i kommercielle banker og investeringsbanker; som gjorde det muligt at få udlån ud til realøkonomien på en sikker måde. Hvor banker kun var engageret i typiske lån og ejendoms lån og den slags ting; ikke i spekulativ investering. Når banker gør det, kan regeringen forsikre dem. Med Glass-Steagall genindført vil vi gøre det muligt at få finansiering derud til langfristede projekter. Som de grafiske kort i dette afsnit indikerer, har vi haft en enorm mængde – billioner af dollars; jeg mener, det var \$4,5 billion fra Federal Reserve (USA's centralbank), og lige så meget eller mere fra den Europæiske Centralbank. Enorme mængder penge er blevet skabt og sat ind i banksystemet; og næsten ingen af dem kommer ud i realøkonomien.

Så hvis man skal forsøge at finansiere en økonomisk genrejsning, hvis man forsøger at skaffe kredit til langfristede projekter, som at genopbygge dæmningerne, der er forfaldne i hele landet; som at påbegynde byggeriet af et højhastighedsjernbanenet; dette er projekter, der koster billioner. Men, billioner af dollars er blevet smidt ind i banksystemet, og de er ikke gået til noget; de bliver bare dér. Med Glass-Steagall gør vi det muligt for banksystemet

igen at agere på en langsigtet måde; og vi skiller os fra disse bankers bankerot. Lige nu er hele banksektoren ved at nedsmelte totalt; en smule mere i Europa, ser det ud til, end her, men det er en offentlig hemmelighed. Dette banksystem vil ikke eksistere ret meget længere i verden. Hvad skal erstatte det; og hvad vil grundlaget for den måde, dette nye banksystem opererer på, blive?

Dette bringer os til den anden lov; en ny nationalbankinstitution. Alexander Hamiltons principper, det, han gjorde som grundlaget for økonomi – og i den digitale brochure kan I finde links, hvor I selv kan læse Alexander Hamiltons hovedrapporter til Kongressen. De er tilgængelige. Det er ting, der er et virkeligt højdepunkt i økonomisk fremgangsmåde. Vi gennemgår, hvordan en ny nationalbank ville operere. Dette er virkelig afgørende. For at gøre det muligt at få langfristede investeringer til billioner af dollars, må vi have en ny fremgangsmåde. I har måske hørt i pressekonferencen, hvis I lyttede til det hele, at et tema gentagne gange tages op fra Det Hvide Hus lige nu, uheldigvis; det er ideen om partnerskaber mellem det offentlige og det private. At dette skulle være måden, hvorpå de billioner af dollars til infrastruktur, som præsident Trump har krævet, kan finansieres. Det vil ikke fungere; det vil ikke fungere. For det første, med mindre man får Glass-Steagall, så vil man ikke få en sådan finansiering; men et andet aspekt er, at offentlige/private partnerskaber kræver projekter, som man kan investere i, som direkte vil tilbagebetale investeringen. Et offentlig/privat partnerskab for at restaurere LaGuardia Lufthavnens terminaler; OK, det kunne måske tiltrække finansiering.

Men hvad med projekter, der ikke vil betale sig tilbage i flere årtier? Hvad med et nationalt højhastighedsjernbanenet? Hvad med byggeri af nye kraftværker? Hvad med investering i langfristet forskning og udvikling, såsom rumprogrammet? Det er her, hvor der ikke kommer en direkte tilbagebetaling, at der er en specifik, unik rolle, som skal spilles gennem et nationalbanksystem; hvor nationens forøgede produktivitet som helhed er tilbagebetalingen, så at sige. Ved at dirigere investeringer på måder, der gør hele nationaløkonomien mere produktiv, så er der faktisk ingen omkostninger ved at opbygge infrastrukturen. USA's transkontinentale jernbane kostede noget mht. den fysiske indsats, det krævede at bygge den; men indkomsterne for denne investering, [var] den nye nationaløkonomi, som den skabte. Den nye *nation*, som den skabte, hvor man kunne rejse fra kyst til kyst på under en uge, i modsætning til de tre uger, som det ville have taget før. Man skulle tage til Panama over land, og dernæst fortsætte med skib op igen til USA's vestkyst. At få en jernbaneforbindelse i stedet forandrede nationen rent samfundsmæssigt; den forandrede nationen økonomisk på en dybtgående måde. Udviklinger kunne nu finde sted; økonomi var mulig. Adgang til forsyninger og materialer og markeder og ideer og infrastruktur; dette

udvidedes.

Så igennem et nationalt (statsligt) banksystem gør vi det muligt at tiltrække den form for kredit, der eksisterer rent potentielt, og dirigere den til projekter, der har langsigtet gavn og tilbagebetaling. Og vi bliver ikke bundet af at lede efter måder, hvorpå disse projekter kan omsættes til penge; hvilket er en afgørende fejl ved synspunktet om offentlig/privat partnerskab. Ofte, hvad disse ting gør, er, at de tjener penge på allerede eksisterende programmer ved at privatisere dem og så få brugerbetalingen eller indkomsten fra dem. Så vi må have en ny nationalbank. De \$1 billion, som præsident Trump har nævnt, er alt for lidt.

For et par uger siden mødte jeg lederen af det Amerikanske Selskab for Civilingeniører. Det var dagen efter talen om nationens tilstand (28. feb.), hvor Trump havde gentaget sit krav om \$1 billion. Denne ingeniør sagde, »Det er ingenting! Det er ingenting, sammenlignet med, hvad vi har brug for«. Det Amerikanske Selskab for Civilingeniører har udgivet deres rapport, der siger, at vi har brug for \$3,6 billion i investeringer blot frem til 2020. Og det er uden tanke for sådan noget som et helt nyt højhastighedsjernbanenet; det er kun til reparationer og til at få vores infrastruktur op i en anstændig form. Så med de enorme mængder, der er involveret, så er dette ikke noget, der vil få nogle mennesker til at udstede nogle lån til rentesatser, man vil have råd til. Det vil blive gennem national kredit på Hamiltons måde; og vi gennemgår [i brochuren], hvordan vi får dette til at ske.

Dette bringer os frem til den tredje lov, som vi diskuterer. At, når man investerer kredit, så må man have en måde, hvorpå man kan måle, om man forøger produktiviteten. Hvad er standarden for produktivitet i en nationaløkonomi? Er standarden for økonomisk værdi, at man tjener penge? Er det, at man sætter noget til salg, som folk er villige til at betale for? Det kan det ikke være! Folk betaler for alle mulige værdiløse ting; folk begår fejltagelser, når de bruger penge. Ideen om, at penge er et mål for værdi, er simpelt hen usand. Den måde, som LaRouche ser dette på, er i stedet med ideen om en økonomisk platform. At, når vi går til et højere niveau af energi, for eksempel, en højere kilde til energi, så har vi ikke alene mere af en energiresurse, men den lader os også gøre nye ting. På denne grafiske fremstilling [Fig. 1] ser man overgangen fra træ til kul, som fandt sted hen over en 50-årig periode fra 1850 til 1900. Kul er mere praktisk end træ, for man kan gøre en masse fine ting med træ, som man ikke kan gøre med kul; såsom at lave møbler eller bygge et hus. Man bygger ikke et hus med kul. Men kul lader én gøre nye ting. Olie og naturgas er mere energitætte; de lader én gøre nye ting – forbrændingsmotoren, elektricitet, flyvning. Man vil ikke have en flyvemaskine, der flyver på kul; og slet ikke på

træ. Så kommer det potentiale, man kunne have for nutiden – fission, fusion; højere energiniveauer, der er tusinder, ja hundrede tusinder af gange mere kraftfulde end den kraft, der er tilgængelig i kemiske substanser.

Her ser man et eksempel fra før den transkontinentale jernbane [Fig. 2], hvor man ser, hvordan rejsetiden fra New York var forskellig fra 1830 til 1857. Hvordan vejbyggeri, men faktisk for det meste udvidelsen af jernbanen, gjorde det muligt at integrere denne del af nationen på en langt tættere måde. Tænk på denne storslåede, nye idé, du har fået; en ny måde at gøre tingene bedre på. Kan man tjene flere penge, hvis man kan udskibe ens varer længere og hurtigere og lettere? Selvfølgelig. Men tænk over det, det betyder, at en god idé, en bedre måde at gøre tingene på, kan spredes lettere. Folk kan lettere bevæge sig rundt. Vi er ved at blive en ny slags nation.

Når vi tænker på den form for platform, som vi skaber, så må vi først og fremmest tænke på, hvad vores energikilde er. Hvad er vores evne til at forandre naturen, så den passer til vore behov og vore forhåbninger for fremtiden? Og det er hævet over enhver tvivl, at de største fordele, den største chance for at opnå dette, ligger i fusionskraft. Mængden af potentiel energi i fusion er bogstavelig talt over en million gange over det, man får fra kemisk energi. Sidstnævnte vil ikke forbedres gennem større effektivitet, med bedre gasturbiner eller sådan noget; det er simpelt hen forskellen mellem de elektronbindinger, der holder et molekyle sammen, versus det, der foregår i en atomkerne, som holder den sammen. Energimængden i en atomkerne er simpelt hen over en million gange større end de elektriske bindinger, der holder et molekyle sammen.

Som Mike nævnte, så bliver deuterium i havvand til en resurse; bliver til et brændsel for fusion. Bliver til et vidt udbredt tilgængeligt fusionsbrændsel, i modsætning til den form for geopolitik, vi ser i dag, mht. adgang til energiresurser. At energi til at blive til en virkelig art, der rejser i rummet, kun vil fremkomme med fusionskraft. Hvis det tager flere måneder at komme til Mars, er det ikke rigtigt under ens kontrol. Hvis det er umuligt at afbøje en asteroide, der vil tilintetgøre alt liv på Jorden, fordi man ikke kan nå den i tide; tænk på den grundlæggende set uendelige værdi, det har at have udviklet fusion.

Det, vi dækker i denne brochure, er i sin kerne en idé om, hvad det vil sige at være menneske. Vi afslutter med en forståelse af, hvad denne menneskelige identitet er; hvad kreativitet er; og hvordan den bliver angrebet. De britiske angreb, som Mike netop har fortalt om, og som eksplicit ses inden for områderne af politik eller i Opiumkrigen, i felterne som militæret eller økonomi. Det eksisterer også i kulturens verden, i videnskabens verden, i de kulturelle

forandringer, vi har set i løbet af de seneste 100 år eller så; med omdefineringen af videnskab, der begyndte omkring år 1900, hvor Bertrand Russell – i en æra, hvor Planck og Einstein var i færd med at revolutionere verden – forsøgte at dræbe videnskaben og forvandle den til matematik. Denne britiske intrige var utroligt succesrig; som det i dag bevidnes af den totale beundring for ideen om kunstig intelligens, for eksempel. Folk forstår ikke naturlig intelligens; hvad det vil sige at være et skabende menneske.

Dette aspekt er noget, som universet responderer på. Vore opdagelser er aldrig fuldt ud korrekte; vi ved aldrig alting fuldt ud. Men de opdagelser, vi kan komme frem til, har stadig en voksende magt over naturen; på trods af, at de aldrig helt er ligesom, aldrig helt indfanger essensen af, hvordan universet fungerer. Det faktum, at denne aftagende ufuldkommenhed korresponderer til en voksende magt, uden nogensinde helt at få alting rigtigt, mener jeg taler stærkt for det faktum, at det er en skabende *proces* i sig selv, som er en fællesnævner mellem vort intellekt og universet som helhed. Hvis vi kan få adgang til dette, er de økonomiske potentialer uendelige. Vi kan udvikle fusion som en energikilde; vi kan revolutionere vores forhold til råmaterialer. Vi kan gøre en ende på truslen om tørke ved at udvikle kontrol over vandcyklussen; på samme måde, som vi ikke blot håber på, at der vil vokse noget mad i vores køkken, som vi kan spise. Vi sår og planter mad, vi har landbrug, vi transporterer det. Vi kan udvikle et lignende forhold til vand, hvor vand er noget, vi transporterer, hvis det er nødvendigt; at vi kan ændre vejret, hvis vi kan styre det; at vi tager direkte fra havene, når det behøves. Vi kan virkelig transformere os selv som art; og vores nuværende potentiale er virkelig enormt. Med åbningen for samarbejde med Rusland, som vi ser fra Trump-administrationen, med møder mellem militære topfolk i USA og Rusland. Med den forestående konference om Bælt & Vej-initiativet i Beijing i maj, som vil være en virkelig chance for USA til at ophøre med at spille en fjendtlig rolle over for dette Nye Paradigme, som under Obama og Bush; og i stedet gå med i det og give en særlig form for lederskab, som faktisk kun kan komme fra USA. En unik form for potentiale, som vi kan tilbyde verden, som i rummet, som i fusion, og som i andre ting.

Har du noget at tilføje?

Billington: To korte bemærkninger. Med hensyn til national bankpraksis, slog det mig, da du talte om det, at vi har hørt fra folk i USA's regering, der har været involveret i at forsøge at få kinesiske investeringer til USA, at de altid løber ind i det anti-kinesiske, anti-russiske, neokonservative hysteri i Kongressen, så snart, det drejer sig om et større projekt. De siger, »Åh, nej, vi kan ikke lade kineserne få dit og dat«. Men de sagde til os, at kineserne selv ville være absolut lykkelige for at tage deres enorme reserver i amerikansk

statsgæld, der nu intet indtjener med de nulrentesatser, der anvendes; og, da de ikke så godt, projekt for projekt, kan sætte dem i noget i USA, da at sætte dem ind i en nationalbank – en infrastrukturbank – hvor de sandsynligvis ville få et højere afkast. Men, hvad der er vigtigere, så ville disse penge komme ud at arbejde; de ville komme ud at arbejde for at opbygge en nation. Ikke deres nation i dette tilfælde – vores; hvilket, som civilingeniørfolkene sagde, vi har desperat brug for. Så kapitalen, ud over at generere national kapital, så er der institutioner i verden, der ville være mere end villige til at sætte kapital ind i en sådan bank; som bliver forvandlet til faktisk rigdom. Pengene udgør ikke værdien; værdien ligger i infrastrukturen, i transformationen af naturen, der finder sted som følge af en kreditpolitik, der kommer fra en nationalbank.

Og ellers vil jeg blot gentage, at dette er et tidspunkt i historien, hvor vi, faktisk for første gang, har chancen for at tilintetgøre ideen om imperium. Helga Zepp-LaRouche siger ofte, at folk vil sige, »Det er en ønskedrøm; den menneskelige natur er trods alt ond. Der vil altid være onde mennesker«. Jo, selvfølgelig; men pointen er, at vi står på randen af, at menneskeheden som helhed kommer ud af barndommen – bliver voksen. I stedet for søskende, der skændes med hinanden og kaster spaghetti efter hinanden, så har man en verden, der anerkender den andens fordel – som det blev sagt ved den Westfalske Fred – og ideen om, at vi kan lære at mestre de store kulturer på Jorden; det være sig den konfucianske kultur, Gupta-kulturen eller Abbaside-kalifatet i Bagdad. At vi forstår, at Jordens store kulturer alle har perioder med storhed og perioder med mørke tider. Men ved at række ud for at finde disse store øjeblikke i alle kulturer, har vi potentialet til at skabe en verden, hvor ideen om den darwinistiske bedst egnedes overlevelse kan blive smidt på historiens skrotbunke; og vi begynder rent faktisk at have muligheden for, at alle mennesker kan opleve deres virkelige menneskelighed – deres skabende evner til at gøre noget, der vil få varig værdi for menneskehedens fremtid.

Der står vi. Vi har denne mulighed i vore hænder. Folk må lære at bryde gennem pessimisme, kynisme, frygt, og erkende det enorme potentiale, som vi har lige foran os, i vore hænder på dette tidspunkt i historien; og leve op til dette ansvar, og til denne enorme chance.

Ross: Storartet! Vi viser websiden endnu engang på skærmen, så I kan finde vores rapport om Amerikas rolle i den Nye Silkevej. Hvis I lytter, så er det lpac.co/us-joins-nsr for den Nye Silkevej. Nyd rapporten! Jeg håber, den er til hjælp i jeres organisering.

Rapport om europæiske banker viser kommende katastrofe

8. marts, 2017 – Bloomberg-rapporten af 7. marts, der fokuserede på europæiske bankers svigt mht. at låne penge til økonomien, fremviste yderligere et totalt patologisk europæisk banksystem, der er rede til at bryde sammen. Fire aspekter af rapporten gør det klart, hvor døde de europæiske økonomier er, og hvor tæt deres banker er på et kollaps, der vil bringe City of London og Wall Street til fald.

For det første voksede indskuddene fra Europas ikke-finansielle selskaber i bankerne med ekstraordinære 18 % i 2016, og med \$848 mia. siden 2014, på trods af, at disse banker ikke betaler renter, og i visse tilfælde *kræver* negative renter på disse indskud. Selskaberne, der ikke ser nogen efterspørgsel eller udsigter til økonomisk aktivitet omkring sig, betaler for at puge deres penge snarere end at bruge dem.

For det andet har bankerne selv sat yderligere \$1,16 billion ind i den Europæiske Centralbank som »overskydende bankreserver« siden 2014, på trods af, at de må betale ECB negative renter for at opbevare disse reserver. De havde ikke brug for at låne dem ud, da de heller ikke kunne se nogen efterspørgsel. En sindssyg budget- og nedskæringspolitik i hele eurozonen har fjernet efterspørgslen på kredit, og de store banker har gjort resten.

For det tredje har de store banker i de »nordlige« europæiske lande og i London også brugt de \$1,8 billion, de fik fra ECB's opkøb af obligationer fra dem siden 2014, på samme måde, som de \$848 mia. i yderligere kundeindskud, til alt muligt andet end udlån. Deres udlån voksede kun med omkring \$174 mia. i denne periode og er *stadig under 2012-niveauet*. Bortset fra at kapitalisere sig selv med dem og betale deres aktionærer for at øge prisen på deres aktier, har de 20 største europæiske banker dramatisk øget deres reserver til tab på dårlige lån, med 27 % alene i 2016.

Disse banker er ikke overraskende fortsat ikke profitable og bliver det mindre og mindre. De 20 største eurozone-bankers indkomst faldt med 5 % i 2016, og deres nettoprofit faldt med 50 % til 33 mia. euro for de 20 banker tilsammen. (Til sammenligning havde Wells Fargo Bank alene, på trods af en meget skadelig skandale, en profit på mere end en halv gang større i 2016.) Dette er det

afgørende problem, der truer med få Deutsche Banks enorme derivatboble til at eksplodere, hvad øjeblik, det skal være.

For det fjerde, så fortsætter kapitalflugten og accelererer fra banksystemerne i de superforgældede lande, så som Italien, Spanien, Grækenland og Portugal, til de »stærke« landes banker. Dette er alt andet end styrke; det garanterer, at et af disse superforgældede bankers systemer vil udløse en generel nedsmeltning af bankerne – med mindre disse hurtigt bliver reorganiseret efter Glass/Steagall-principper og reddet af statslig kreditudstedelse for at skabe produktiv efterspørgsel.

[Er Obama anfører for et 'Maidan' imod Trump?](#)

[Hvad er Europas virkelige interesse?](#) [Af Helga Zepp-LaRouche](#)

4. marts, 2017 – En artikel i *New York Times* fra 1. marts gør det klart, hvor forbløffende arrogant og direkte uforskammet, de neoliberale politikere og medier i Europa lige fra begyndelsen har forholdt sig over for en demokratisk valgt, amerikansk præsidents valgsejr! Allerede i det tidlige efterår begyndte Obama at sænke klassificeringsniveauet for diverse tvivlsomme efterretningsrapporter om Ruslands angivelige manipulation af den amerikanske valgproces, som delvist var baseret på britiske kilder, og som der frem til i dag absolut ikke findes nogen beviser for, for at maksimere den kreds af personer, der har adgang til disse rapporter. Ligeledes blev tilsvarende informationer givet til europæiske allierede – og tydeligvis til bestemte medier.

Det forklarer den uhørte arrogance, hvormed disse kredse som aftalt var så sikre på, at Trump ikke ville blive siddende i Det Hvide Hus i sin fulde embedsperiode, og at »undersøgende journalister nu ville få masser at lave«, som der endda stod at læse *Der Tagesschau!* »Vil Donald Trump blive myrdet, afsat gennem et kup eller blot afsat ved en rigsret?«, lød det i det britiske *Spectator*. I samme skure kørte en ARD-presseklubudsendelse, hvor udgiveren af *Die Zeit*, Josef Joffe, grublede over »Mord i Det Hvide Hus«, og med det franske radioshow Karl Zero, hvor der fuldstændigt smagløst blev diskuteret diverse

dødsråder, der snart kunne skille Trump fra livet.

Londonavisen *Daily Mail* citerede, uden at nævne navn, en kilde – angiveligt en ven af familien – iflg. hvilken Obama personligt, fra sit nye herresæde i Washington-bydelen Kalorama, vil anføre en kampagne, hvis mål er at fjerne Trump fra Det Hvide Hus enten ved en rigsretssag eller tilbagetræden. Og i stedet for at konfrontere det faktum, at det var Obamas og Hillary Clintons katastrofale politik med hensyn til de »ynkværdige« (dvs. de amerikanske borgere i de tidligere industrialiserede områder, nu kaldet 'rustbæltet', der ikke så nogen fremtid for sig selv med den hidtidige politik fra de etablerede eliter, -red.), som forskaffede dem valgnederlaget, så efterplaprer det Demokratiske Parti som et mantra 'narrativen' om de russiske hackerangreb. Oversiddere fra Obamas efterretningstjenester strør næsten dagligt nye aflytningsprotokoller til medierne, der skal danne belæg for eksistensen af upassende relationer mellem medlemmer af Trump-administrationen og Rusland. Det seneste eksempel: Samtaler, som justitsminister Jeff Sessions, i sin daværende funktion som medlem af det amerikanske Senats Udenrigsudvalg, har haft med den russiske ambassadør Sergej Kisljak, og som hører til Sessions opgaver, bliver nu af Demokraterne benyttet som yderligere ammunition til at kræve hans afgang.

Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov kommenterede anklagerne fra »unavngivne kilder« om, at Kisljak skulle være en spion og en hverver af spioner, med, at alt dette mindede ham om McCarthy-perioden, alt imens Trump selv talte om en total heksejagt imod ham og hans administration.

Det er i sandhed en ny McCarthy-heksejagt, som det neoliberale establishment på begge sider Atlanten iscenesætter, fordi Trump har skrinlagt hele den unipolære politiks aksiomer, som Amerika har forfulgt siden starten af George W. Bush' embedsperiode, hvilket også tydeligt kom frem under Trumps tale om nationens tilstand. Trumps argument med, at man med de seks billioner, som krigene i Mellemøsten havde kostet, kunne have opbygget USA's økonomi to eller tre gange, stiller den totale modsætning på spidsen.

Men, alt imens det neoliberale establishment i Europa på forbløffende vis lader den demokratiske maske falde og åbenlyst allerede spekulerer på tiden efter Trump, så burde de hellere feje for egen dør. Tegnene på et nyt, og langt mere dramatisk finanskrak end det, der fandt sted i 2008; en fornyet krise i Grækenland; bankkrisen i Italien; uforudsigelige valgresultater i flere lande i år; en eller flere stater, der vil følge i Brexits spor – kombinationen af alle disse udviklinger kunne meget hurtigt stille spørgsmålstegn ved euroens, og selv EU's, eksistensgrundlag. Men disse regeringer er tydeligvis lige så meget ude af stand til, eller uvillige til, at opgive en politik, der har frembragt disse

kriser, som de amerikanske Demokrater vægrer sig ved at erkende årsagerne til deres valgnederlag.

Fem år efter ECB-chef Mario Draghis berømte sætning om, at han vil gøre, »hvad der skal til« for at redde euroen, er eurokrisen tilbage på fuldt blus, men med den forskel, at Centralbankerne nu har affyret alt deres krudt med 'kvantitativ lempelse' og negative rentesatser. Trojkaens nedskæringspolitik over for Grækenland har ødelagt landets økonomi og kostet befolkningen usigelige lidelser. Den tyske finansminister Wolfgang Schäubles stædighed mht. at bevilge Grækenland en gældsreduktion, og naturligvis den voksende fortvivlelse hos folk i Italien, Spanien og Portugal over EU-politikken, truer med at blive udløseren af det globale finanssystems kollaps. Den kinesiske avis *Global Times*, som er talerør for regeringen, advarer netop om dette, og om virkningen på Kina.

Selvfølgelig er krisen i Grækenland blot én af mange miner, der kunne få det transatlantiske finanssystem til at detonere. I betragtning af de 3,7 billioner, som ECB har smidt ud til det skrantende europæiske banksystem, og i betragtning af en statsgæld i USA på 20 billioner, vil alt ikke alene for Trump afhænge af, at han opfylder sit valgløfte og gør en ende på kasinoøkonomien ved at genindføre Glass/Steagall-bankopdelingsloven.

Bankopdelingen – nøjagtig efter de samme regler, som Franklin D. Roosevelt gennemførte i 1933 – er blot det første, uopsættelige skridt, der må følges op af de næste tre love, som Lyndon LaRouche har defineret som en samlet pakke til overvindelse af denne krise. Den nuværende, monetaristiske politik må erstattes af en tilbagevenden til det Amerikanske Økonomiske System, i traditionen efter Alexander Hamilton, med oprettelsen af en nationalbank og et statsligt kreditsystem, og med en massiv forøgelse af økonomiens produktivitet, der kan opnås med et forceret program for udvikling af kernefusionskraft og virkeliggørelsen af et internationalt samarbejde omkring rumfart som drivkraft. I USA er resolutioner, der modsvarer dette, allerede blevet vedtaget af elleve delstatskongresser.

Selv om man ikke tilslutter sig professor i økonomi Mark Blyths synspunkt om, at EU, med de forventede valgresultater i flere lande, vil falde fra hinanden, endnu før Storbritannien har aktiveret artikel 50 for Brexit, bør det stå klart, at et »vi fortsætter på samme vis« med hensyn til EU og euroen, ikke kan fungere. Ikke overraskende bringer Jean-Claude Juncker med sin hvidbog til overvindelse af krisen i Europa intet nyt frem; hans fem scenarier er blot variationer af den samme, neoliberale, geopolitiske idé.

Alternativet hertil er soleklart: De europæiske nationer må tage imod det

kinesiske tilbud om at samarbejde om den Nye Silkevej, det såkaldte Bælt & Vej-initiativ. Dette projekt har allerede i løbet af de forgangne tre år fuldstændig forandret dynamikken i verden; allerede 70 nationer arbejder sammen med Kina, og det drejer sig om det største infrastruktur- og udviklingsprogram i menneskehedens historie. I stedet for planer om at indgå ekstremt tvivlsomme aftaler med kystlande omkring Middelhavet, burde fru Merkel hellere gribe Kinas tilbud om, sammen med andre stater, at opbygge Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, såvel som også det afrikanske kontinent, og dermed løse flygtningekrisen på en permanent og menneskelig måde.

Som det ser ud, så er den neoliberale politiks betonhoveder ikke til sinds at gøre dette. Den tyske finansminister Schäuble holder stædigt på sit pund kød, og for ham kan der ikke være tale om en gældsreducering for Grækenland. Kina opbygger ikke alene havnen i Piræus som transitpunkt for den Nye Silkevej, men investerer også i byggeriet af jernbaneforbindelsen fra Athen over Beograd til Budapest. Og hvad gør EU-kommissionen? De forsøger at blokere netop dette byggeri!

Det er på allerhøjeste tid, at flere og flere mennesker går sammen med BüSo og Schiller Instituttet om Tysklands og de andre europæiske staters virkelige interesser, som ligger i at samarbejde med Kina, Rusland, Indien, Japan og andre stater om de storslåede perspektiver, der nu er på dagsordenen med den Nye Silkevej. Det er absolut ikke i vores interesse at deltage i heksejagten på Trump og Putin, og vi bør være himmelhenrykte over, at den nye, amerikanske præsident annullerer interventionskrigene.

Det er først og fremmest et krav at se på årsagerne til, at en stor del af verden befinder sig i så kaotisk en tilstand: Årsagen er den unipolære politik, der er blevet ført af Bush, Thatcher, Blair, Obama og Cameron, og til hvilken politik også NATO's og EU's imperieudvidelse til Ruslands grænser hører, såvel som også politikken med 'farvede revolutioner' og krige i Østeuropa og i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien og Nordafrika. Til denne politik hører ligeledes den neoliberale økonomiske politik, der sætter bankernes og spekulanternes interesser i første række, for at det skal gå etableringen endnu bedre – dette etablering, for hvem de 'ynkværdige' ikke engang er værdige at ynkes over. Og, som man nu kan se, er disse neoliberale totalt illiberale, for ikke at sige diktatoriske, når demokratiske flertal går op imod dem.

Heldigvis er det endnu ikke for sent at springe med på det Nye Silkevejstog!